Τὸ φύλλον δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βεβαιωθὲν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία. δρ. 35. Ἑξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα γαλλικὰ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ῃ οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 30ὸς | *Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουνίου 1923* | *Ἔτος 45ον — Ἀριθ. 26*

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET*].*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ' (Συνέχεια)

Κατέβηκε κι' ἡ κυρία ντὲ Ρεβὰλ κι' οἱ τρεῖς μαζὶ ἀνέβηκαν στ' ἁμάξι.

Οἱ δρόμοι παρουσίαζαν ἐξαίσιο θέαμα κι' ἐξαιρετικὴ κίνηση.

Ὀχήματα, στολισμένα μὲ κλάδους καὶ σημαίες, περνοῦσαν ἀδιάκοπα. Θαρροῦσες πὼς ὅλα τ' ἄνθη τῆς χώνας ἦταν μαζεμένα ἐδῶ γιὰ νὰ στολίσουν τὸ ὑπέροχο αὐτὸ θέαμα.

Ὁ ἁμαξᾶς γύρισε μιὰ στιγμή:

—Ὁ ἀνθοπόλεμος θάναι μεγαλεῖο, κυρίες μου, εἶπε. Τόσον καιρὸ ποὺ κάνω τὸν ἁμαξᾶ, ποτὲ δὲν εἶδα τόσα πολλὰ ἁμάξια στολισμένα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ'.

Ἡ θυσία.

Σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ ποὺ τοῦχαν δώσει, ὁ ἁμαξᾶς σταμάτησε μπροστὰ στὴν ἰνδικὴ βίλλα.

Ἡ Ζίνα ζήτησε συγγνώμη γιὰ πέντε λεπτὰ κι' μπῆκε.

Τὰ πέντε λεπτὰ πέρασαν κι' ἀκόμη νὰ φανῇ. Τέλος γύρισε, μὲ πρόσωπο ἀλλοιωμένο.

«Θάταν φορεμένες λουλούδια...»
(Σελ. 194, στ. γ')

—Ἔλα λοιπόν, Ζίνα! φώναξε χαρούμενα ἡ Μίλυ.

Μὰ ἡ μικρὴ Βασίλισσα κούνησε τὸ κεφάλι.

—Ὄχι, Μίλυ, δὲ μπορῶ νἄρθω μαζί σας.

Ἡ κυρία Ρεβὰλ φαινόταν κατάπληκτη.

—Κυρία, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, εἶπε ἡ Ζίνα.

Ἡ Μίλυ ὅμως φάνηκε θυμωμένη.

—Τί 'ν αὐτὰ πάλι; Δὲν ἀφίνεις τώρα τ' ἀστεῖα;

—Δὲν εἶν' ἀστεῖα, δυστυχῶς, ἀγαπητή μου... Ἡ Θαμαὸ εἶναι χειρότερα, ἡ χτεσινή της νύχτα πέρασε πολὺ ἄσχημα. Μόνο ὅταν μὲ βλέπῃ πλάϊ της, ἡσυχάζει καὶ μόνο τότε δέχεται νὰ πιῇ τὸ γάλα της.

—Μά, Ζίνα, αὐτὸ εἶναι τρέλλα!... Ἡ Θαμαὸ δὲ θὰ πιῇ γάλα σήμερα,— αὐτὸ εἶν' ὅλο. Αὔριο θὰ πιῇ περισσότερο καὶ τὸ ζήτημα τελειώνει. Ἄλλωστε μᾶς ὑποσχέθηκες πὼς θἄρθῃς μαζί μας. Ὅταν δίνῃς μιὰν ὑπόσχεση, πρέπει νὰ τὴν κρατῇς.

—Μὴν πολεμᾶς νὰ μὲ κλονίσῃς... Ἂν ἤξερες τί θυσία κάνω γιὰ χάρη αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ!..

Ἡ Μίλυ ἐπέμενε ἀκόμα. Μὰ ἡ Ζίνα ἔβαλε τελεία στὴ συζήτηση:

—Ἀδύνατο νὰ μὲ μεταπείσῃς... Ἀντίο καὶ καλὴ διασκέδαση!

Καὶ γιὰ νὰ μὴ νοιώσῃ καινούργιους πειρασμούς, γύρισε τὴ ράχη καὶ προχώρησε πρὸς τὴ βίλλα.

Ἡ Μίλυ φώναξε:

—Καλά, Ζίνα, νὰ ξέρῃς ὅτι θὰ τὸ κρατήσω γιὰ πάντα αὐτὸ ποὺ μοῦκαμες.

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Φιρστὰτ γύρισε.

Ὁ ἥλιος φώτισε τὸ πρόσωπό της, παιγνιδίζοντας στὰ καστανά της μαλλιά. Τὰ χαρακτηριστικά της ἔλαμπαν ἀπόνα φῶς ὡραῖο καὶ γλυκό, φῶς ποὺ ἔβγαινε μέσ' ἀπ' τὴν ψυχή. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη δύσκολα θὰ γνώριζε κανεὶς τὴν τρελλή, τὴν ἀσυλλόγιστη μικρὴ Βασίλισσα.

Πόσο μακριὰ ἦταν τώρα πιὰ ὁ καιρὸς ποὺ ἔσκαζε στὰ γέλια, ἐπειδὴ ἕνας

«Ἡ Μίλυ πέρασε μιὰ πολὺ εὔθυμη μέρα...»
(Σελ. 201, στ. γ')

γέρος ὑπουργὸς τοῦ κράτους της φοροῦσε γελοία στολή!

Χαμογελοῦσε, μὰ στὰ μάτια της εἶχε δάκρυα, γιατὶ ἡ θυσία γίνεται πάντα μὲ κάποια λύπη. Κι' ἀπάντησε ἥσυχα στὴ φιλενάδα της:

—Ἐγὼ ἔχω πεποίθηση πὼς δὲ θὰ τὸ κρατήσῃς.

Καὶ μὲ βῆμ' ἀργὸ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο, ὅπου ἡ μικρὴ ἄρρωστη ὑπόφερε. Ἐκεῖ τὴν καλοῦσε ἕνα τόσο εὐγενικὸ καθῆκον.

***

Ἡ Μίλυ πέρασε μιὰ πολὺ εὔθυμη μέρα. Πέταξε ἄνθη, κομφετί, σερπαντέν, μὲ τόση ὄρεξη, ποὺ οἱ διαβάτες τὴν ἔβλεπαν καὶ χαμογελοῦσαν.

Τὸ βράδυ, καθὼς γυρνοῦσε στὸ ξενοδοχεῖο, θυμήθηκε ὅλο τὸ θυμὸ ποὺχε μὲ τὴ Ζίνα κι' εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή:

—Θὰ τῆς δείξω ἐγὼ πὼς δὲ μ' ἀρέσουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ξέρουν νὰ κρατοῦν τὶς ὑποσχέσεις τους...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκριβῶς, τὸ μάτι της πῆρε τὴ Ζίνα. Θέλησε νὰ τῆς δώσῃ ἕνα μάθημα καὶ πῆρε ὕφος ψυχρὸ καὶ ἀξιοπρεπές.

Ἡ Ζίνα ὅμως ἦταν κατάχλωμη καὶ

φαινόταν πῶς εἶχε κλάφει πάρα πολύ.

—Ἄχ, Μίλυ, πῶς νὰ στὸ πῶ... Ἡ Θαμαὸ πέθανε!... Πέθανε ἡ μικρούλα μου, ἡ φτωχούλα μου Θαμαό. Ὅλη τὴ μέρα μοῦ κρατοῦσε τὸ χέρι καὶ κάθε τόσο μοῦ τὄσφιγγε. Ἂν ἔκανα νὰ σηκωθῶ, μ' ἔσφιγγε σπασμωδικὰ καὶ μοῦ φιθόριζε: «μὴ φύγεις, μὴ φύγεις!..» Δὲ μιλήσαμε καθόλου. Εἶχε δύσπνοια. Βράδυ-βράδυ ἡ ἀναπνοή της δὲν ἀκουγόταν· νομίζαμε πῶς κοιμᾶται.. Τόσο ἦταν ἥρεμο κι' ὡραῖο τὸ προσωπάκι της. Κι' ὅμως ἡ Θαμαό μου τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶχε ἀφήσει αὐτὸ τὸν κόσμο... Φαντάσου, ἂν δὲν πήγαινα σήμερα, δὲ θὰ τὴν ξαναβλεπα ποτὲ πιά...

Καὶ τὴν ἔπνιξαν τὰ δάκρυα.

Τὸ βλέμμα τῆς Μίλυ ἔπεσε στὰ χέρια τῆς Ζίνας. Εἶδ' ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι μ' ἕνα μεγάλο ζαφείρι στὴ μέση.

— Ναί, εἶπε ἡ Ζίνα, ἔβγαλε τὸ δαχτυλίδι της καὶ μοῦ το πέρασε στὸ δάχτυλο. Θάθελε φαίνεται νὰ μ' ἀφήσῃ μιὰ ἀνάμνηση... Ἀ, τὴ φτωχή μου τὴ Θαμαό... Θὰ τὸ κρατήσω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, κι' ὅταν θὰ μοῦ περνᾶ ἀπ' τὸ μυαλὸ νὰ φανῶ ἐγωίστρια ἢ ἀχάριστη, θὰ τοῦ ρίχνω ἕνα βλέμμα κι' αὐτὸ θὰ μοῦ θυμίζει πῶς πρῶτα ἀνήκουμε στοὺς ἄλλους κι' ὕστερα στὸν ἑαυτό μας..

Ἡ Μίλυ, γεμάτη συγκίνηση κι' αὐτή, ἀγκάλιασε τὴ φιλενάδα της.

Συλλογιζόταν μὲ κάποια τύφη τὴν ἡμέρ' αὐτὴ τῶν διασκεδάσεων καὶ τὰ λόγια πού ἐχε πεῖ στὴ Ζίνα τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν ἄφινε.

Μπρὸς στὰ μάτια της φανερωνόνταν εἰκόνες ποὺ τὴ γέμιζαν πίκρα: τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκείνη γελοῦσε κι' εἶχε ἀνοίξει ἀνθοπόλεμο, ἡ Ζίνα, φολακισμένη μὲ τὸ θέλημά της στὴν κάμαρα τῆς ἀρρώστειας, βοηθοῦσε τὴ μικρὴ Θαμαό, ποὺ τ σοθερμὰ τὴν ἀγαποῦσε, νὰ περάσῃ τὸ τελευταῖο κατῶφλι τῆς ζωῆς.

Ἡ Μίλυ δὲ συνήθιζε νὰ ταπεινώνεται. Μὰ στὴν περίσταση αὐτή, ἡ καρδιά της, ποὺ κατὰ βάθος ἦταν πολὺ πονετική, νίκησε τὸν ἐγωϊσμό της καὶ τὴν ἔκαμε νὰ φιθυρίσῃ:

—Ἀξίζεις περισσότερο ἀπὸ μένα, Ζίνα... Φέρθηκες πολὺ καλά... Κι' ἐγὼ ποὺ πολεμοῦσα νὰ σὲ παρασύρω μακριὰ ἀπ' τὴν ἄτυχη μικρούλα... Πῶς θὰ μὲ συγχωρήσῃς;..

Μὰ ἡ Ζίνα τὴν ἔκοψε:

—Ἀσ'τα αὐτὰ τώρα... Σὺ δὲν τὴ γνώριζες σχεδὸν καθόλου... Ποῦ νὰ τὸ φανταστῇς πῶς ἡ κατάστασή της ἦταν τόσο σοβαρή!

Πλῆθος ἀπὸ ξένους σπρωχνόνταν κοντά τους κι' ἦταν ἕν' ἀτελείωτο σύρτα-φέρτα. Τὰ μαλλιά, τὰ ροῦχα, ὅλα μαρτυροῦσαν πόσο δυνατὸς εἶχε γίνει ὁ ἀνθοπόλεμος. Κομφετὶ καὶ ἀνθοπέταλα εἶχαν μείνει παντοῦ, σὰν ποικιλόχρωμα στίγματα.

Μα τὰ γέλια κι' οἱ εὔθυμες κουβέντες φαινόνταν στὶς δυὸ μικρὲς σαῖμια βεβήλωση.

Εἶχαν πιαστῆ ἀπ' τὸ χέρι καὶ σιωποῦσαν, μὲ μια κρυφὴ χαρὰ ποὺ βρισκόνταν μαζὶ κι' εἶχαν τὶς ἴδιες σκέψεις τὴ στιγμὴ αὐτὴ τῆς ζωῆς τους, τὴν τόσο θλιβερή.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια πῶς οἱ ψυχὲς συμώνουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη περισσότερο μὲ τὴ στοχαστικὴ σιωπή, παρα μὲ τὸ μάταιο θόρυβο τῶν λόγων;

*
* *

Ὁ θάνατος τῆς Θαμαὸ εἶχε κάμει θλιβερὴ τὴ διαμονή τους στὴ Νίκαια.

Ἐξ ἄλλου ὁ πατέρας τῆς Μίλυ, ποὖχε μείνει στὴ Βαλκανία, παραπονιόταν για τη μοναξιά του.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν να φύγουν κατα τα τέλη τῆς ἑβδομάδας. Ἡ κυρία Ριβαλ κι' ἡ κόρη της θα πήγαιναν στὴ Βαλκανία κι' ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα μὲ τὴν ἀνεψιά της στὸ Παρίσι.

Τὴ στιγμὴ ποὺ θα χωριζόνταν, οἱ δύο φιλενάδες ἀποχαιρετίστηκαν ἐγκάρδια, ἔδωσαν ὑπόσχεση να γράφουν ἡ μια στὴν ἄλλη τυχνα καὶ να ἐπωφεληθοῦν τὴν πρώτη εὐκαιρία για να ξαναϊδωθοῦνε.

Μὲ τὴ σκέψη της παρακολουθοῦσε τὴν παιδικὴ της φιλενάδα ἡ Ζίνα.

Ἄχ, τί δὲ θάδινε νὰ ταξείδευε κι' αὐτὴ τώρα γιὰ τὴ Βαλκανία, τὴν τόσο λαμπρὴ καὶ φωτόλουστη ἐκείνη χώρα, ποὺ ἡ καρδιά της τὴν λαχταροῦσε!

Σιγὰ-σιγὰ κι' ἀνεπαίσθητα εἶχε συνηθίσει τὴν ξενητειά, εἶχε ἰδῆ νέα πρόσωπα, εἶχε πιάσει κιόλας νέες φιλενάδες.

Μὰ μόνο ἡ παρουσία τῆς Μίλυ ἦταν ἀρκετὴ νὰ ξαναρχίσῃ ἡ δοκιμασία. Μέσα της εἶχαν ξυπνίσει ὅλες οἱ ἀναμνήσεις, ὅλες οἱ νοσταλγίες.

Κι' ἡ μικρὴ Βασίλισσα, σὰ νάταν ἡ παλιὰ Ζίνα, ἔκανε σχέδια τολμηρὰ κι' ἀπίθανα: να φορέσῃ ροῦχα φτωχῆς ζητιάνας για να μὴ τὴν γνωρίζουν καὶ να ξεκινήσῃ για τὴ Βαλκανία. Πόσο γλυκεια θα ἦταν μια περιοδεία στὸ βασίλειό της... Κι' ὅταν τα μάτια της κι' ἡ καρδιά της θᾶχαν γεμίσει ἀπὸ πράγματα τόσο ποθητά, να ξαναγύριζε, γιὰ νὰρχίσῃ μὲ περισσότερο κουράγιο τὴ ζωὴ τῆς ξενητιᾶς.

Ὁ γορισμὸς ἦταν πολὺ μελαγχολικός.

Ἡ Ζίνα δὲ βρῆκε στὴ βίλλα τοῦ Ὠτέϊγ κανένα πρόσωπο ἀγαπητό. Τὸ κενὸ κι' ἡ σιωπὴ τῆς ἐπίεζαν τὸ στῆθος.

Πῆγε στὴς κυρίας Ἐριώ. Ἐκείνη τὴ δέχτηκε μὲ ἀληθινὴ χαρὰ καὶ συγκίνηση.

Μίλησαν ὥρα πολλὴ για τὴν ἄτυχη μικρὴ Ἰνδιανοπούλα. Ἡ παιδιάτικη ψυχὴ της θαρροῦσαν πῶς φτερούγιζε μέσα στὸ μεγάλο αὐτὸ σπίτι, ὅπου εἶχε δοκιμάσει ἄδικα τόση λύπη.

Ἡ ἀνάμνησή της βασάνιζε πολὺ τὴν κυρία Ἐριώ. Αὐτὴ ἡ ἀνάμνηση τὴν ἔκανε να ὑποχωρήσῃ κοὶ νὰ δεχθῇ τὴ Ζίνα στὸ Λύκειο.

Ἡ μικρὴ δὲν πρόσμενε τόσο γρήγορη συγγνώμη. Ριχτηκε στὴν ἀγκαλια τῆς διευθύντριας καὶ δὲν εὕρισκε λόγια να τῆς ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της.

Ἀπ' τὴν ἡμέρ' αὐτὴ ἡ κυρία Ἐριὼ θεωροῦσε τὴ Ζίνα περισσότερο φίλη της παρὰ μαθήτριά της.

Κι' ἄρχισε πάλι ἡ γνώριμη ζωὴ τοῦ σχολείου.

Τώρα ὅμως ἡ Ζίνα ἐργαζόταν μὲ ζῆλο. Ἐργαζόταν ὄχι μόνο γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰ κενὰ ποὖχε ἡ μόρφωση της, μα καὶ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν κυρία Ἐριώ, νὰ τῆς φανερώσῃ ἔτσι τὴν εὐγνωμοσύνη της.

Πόσοι δὲ μελετοῦν καὶ δὲν προσδεύουν καταπληκτικά, ὅταν ἐργάζονται μ' ἕναν κρυφὸ κι' ἐπίμονο σκοπό, νὰ εὐχαριστήσουν ἕνα πρόσωπο ἀγαπημένο! Θαρρεῖς τότε πῶς δὲν ὑπάρχουν ἐμπόδια καὶ τα μαθήματα ποὺ πρὶν φαινόνταν βουνό, γίνονται τώρα εὔκολα σαν παιγνιδάκι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'

Ὑβόννη Δεγκρὰν

Ὕστερ' ἀπ' τὶς διακοπὲς τοῦ Πάσχα, μερικὲς καινούργιες μαθήτριες εἶχαν γραφτεῖ στὸ σχολεῖο. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ἡ Ζίνα ξεχώρισ' ἕνα κορίτσι μὲ ὄψη ἀξιαγάπητη, ποὺ τὰ ξανθά της μαλλιὰ στόλιζαν τὸ πρόσωπό της σὰ μὲ λαμπρὸ φωτοστέφανο.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΥΓΟ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸ)

Ἡ κότα αὐτὴ ποὺ καμαρώνει,
μᾶς ἔκαμε τὴν ὥρ' αὐτὴ
αὐγὸ κατάλευκο σὰ χιόνι
μέσ' στὴ φωλιά της τὴ ζεστή.
Καὶ στὴν αὐλὴ τώρα γυρίζει
κι' ἀπ' τὴ χαρά της κακαρίζει.

Ἡ μάννα θὲ νὰ τὸ σηκώσῃ,
θὲ νὰ τὸ βάλῃ στὸ νερὸ
καὶ στὴ φωτιά, καὶ θὰ τὸ δώσῃ
στὸν ἀδερφούλη τὸ μικρό.
Κι' ἡ κότα στὴν αὐλὴ γυρίζει
κι' ἀπ' τὴ χαρά της κακαρίζει.

—«Γλυκὸ σὰ μέλι εἶναι στὸ στόμα,
φρέσκο, κατάλευκο, ζεστό,
κι' ἔχει λευκοῦ μαρμάρο χρῶμα
—κοττούλα μου, σ' εὐχαριστῶ.»
Μὰ ἡ κότα ξένοιαστη γυρίζει
καὶ στὴν αὐλὴ ὅλο κακαρίζει.

Μ. Δ. Σ.

ΣΤΗΝ ΟΣΤΡΙΑ ΜΕΣΑ

Τρίζουν οἱ ἁρμοί· σκαμπανεβάζει ἡ βάρκα μας.... Βαρκάρη,
πιὸ ἐπάνω δέσε ἀκόμα τὸ πανί,
στὸ στῆθος του τὴν ἄγριαν ὄ-
στρια ὁλόκληρη νὰ πάρῃ,
γλάρου ἁπλωτὴ φτερούγα νὰ γενῇ

Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸλόκλειστο
λιμάνι, κεῖ ποὺ οἱ ἀνέμοι
στήνουν στὸ κῦμα ἀκράτητο χορό,
κρατῶ τὸ δοιάκι σ' ἀτσαλέ-
νιο χέρι... ἴδες, δὲν τρέμει...
καὶ τὸ πηγαίνω κόντρα στὸν καιρό!

Μὴ λάμνης πιά! Τἀποσταμέ-
να χέρια σταύρωσέ τα
—μᾶς φτάνουν τὰ ποὺ ἁπλώσαμε φτερά—
Κι' ὅσα παλιὰ γλυκὰ τραγού-
δια ξέρεις, χάρισέ τα
σὰν ἐξιλέωση στὰ θολὰ νερά.

Λάσκαρε ἀκόμα τὸ λευκὸ
πανί!... πῶς κινδυνεύεις;
Φοβᾶσαι; τάχα ξέρεις τί θὰ εἰπῇ
στῆθος μὲ στῆθος τ' ἀγριεμέ-
νο κῦμα νὰ παλεύῃς,
παρὰ νὰ λυώνῃς σκλάβος στὸ κουπί;

Μὴ τρέμῃς, μή! στὴ βουβὴ πά-
λη ἀντρειεψου ποὺ μᾶς ζώνει!
...Καὶ ποιὰ εὐτυχία τρανότερη ζητεῖς,
παρὰ σκοτάδι στὴ ματιά
σου ὁ θάνατος ν' ἁπλώνῃ
καὶ σὺ τὸ δοιάκι ἀκόμα νὰ κρατῇς;..

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΤΑ ΝΕΡΟΚΡΙΝΑ

Μέσα στὸ πάρκο μὲ τὶς δεντροστοιχίες τῶν ἀνθισμένων ἀκακιῶν, εἶχαν ἀνθίσει τὰ νερόκρινα.

Σὲ μιὰν ἀπόμερη γωνιὰ τοῦ πάρκου, μέσ' σὲ μιὰ στερνα μὲ θολά, πρασινόμαυρα νερά, εἶχαν ἀνθίσει τὰ νερόκρινα. Κάτου ἀπὸ ἕνα φλόαρο, συντριβάνι, ποὺ χυνόταν νύχτα-μέρα, μέσ' σὲ μιὰ στέρνα μὲ θολὰ νερά, εἶχαν ἀνθίσει τὰ νερόκρινα.

Δὲν ἔβλεπαν ὁλημερίς, καθὼς ὁ ἥλιος γλυστροῦσε χαϊδόμενος μέσ' στὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα, κι' ὁλονυχτίς, τυλιγμένα στὸν ἀργυρὸ πέπλο τοῦ σεληνόφωτου, δὲν ἔβλεπαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν καμπύλη γραμμὴ τοῦ νεροῦ, ποὺ ἔπεφτε ἀκατάπαυτα ἀπὸ τὸ χάλκινο συντριβάνι, καὶ τὰ θολὰ νερὰ τῆς στέρνας, ποὺ μόλις ταράζονταν σὰν ἐκμηδενισμένα σὲ μιὰ διαρκῆ, σὲ μιὰ αἰώνιαι ἐγκαρτέρηση κι ὑπομονή.

Στὸ πάρκο μέσα ἡ ἄνοιξη εὐώδιαζε ἁπλωμένη στοὺς κλώνους τῶν ἀνθισμένων ἀκακιῶν. Οἱ λεοῦτες ἄπλωνν τὰ κλαδιά τους μὲ τὴν τρελλὴν ἐπιθυμία ν' ἀγκαλιάσουν τὸ ἄπειρο. Ὁ κισσὸς καὶ τ' ἀγιόκλημα ἔντυνν μὲ καταπράσινο βελοῦδο φόρεμα κεντημένο μὲ λευκὲς κι' ἀγγρὲς πεταλοῦδες, τὸ χαρούμενο κιόσκι, ποὺ στεκόταν μέσ' στὴ μέση τοῦ πάρκου, μὲ τὶς δεντροστοιχίες τῶν ἀνθισμένων ἀκακιῶν.

Κάθε βράδυ τὰ νερόκρινα, μεθυσμένα ἀπὸ τὴ γοητεία τοῦ σεληνόφωτου, συνομιλοῦσαν γιὰ παράδοξα πράγματα μὲ τὰ βατράχια τῆς στέρνας. Καὶ τὴ συνομιλία τους τὴ συνόδευε τὸ αἰώνιο τραγούδι τῆς λεπτῆς ὑδάτινης γραμμῆς, ποὺ χυνόταν ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὸ χάλκινο συντριβάνι. Τὰ βατράχια τοὺς ἔλεγαν, πῶς ὁλογυρά τους, πρὸς κάθε διεύθυνση, σὲ κάθε μέρος τῆς στέρνας, ἔπεφταν ἴδιες ὑδάτινες γραμμές, πῶς παντοῦ τραγουδοῦσε μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ τὸ φλόαρο συντριβάνι. Μὰ τὰ νερόκρινα δὲ μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν παρὰ μιὰ μενάχα ὑδάτινη γραμμή, μιὰ λεπτὴ καμπύλη γραμμή, λυγισμένη σὰν τόξο, ποὺ ἀνατάραζε μέρα καὶ νύχτα τὰ πρασινόμαυρα νερὰ τῆς στέρνας καὶ ποὺ βροῦσε σὰν τὸ τόξο, καθὼς φεύγει τὸ βέλος γοργὰ σὰ νὰ βιάζεται νὰ πετύχῃ τὸ στόχο.

Πρωΐ πρωΐ τὰ νερόκρινα συνωμιλοῦσαν μὲ τὰ περιστέρια, ποὺ εἶχαν τὶς περιέργές των, σὰν κελλιὰ καλογέρων, φωλιές, πάνου στὸ κιόσκι, ψηλὰ στὸν τοῖχο, ἀνάμεσα στὸν κισσὸ καὶ σ'ἀγιόκλημα, καὶ πετοῦσαν στὸ συντριβάνι γιὰ νὰ πιοῦν μιὰ γουλιὰ νερὸ καθαρὸ μέσ' ἀπ' τὴν λεπτὴ καμπύλη γραμμή, ποὺ χυνόταν μέσ' στὴ στέρνα. Τὰ περιστέρια ἦταν σοβαρὰ καὶ σεμνά. Δὲ μιλοῦσαν πολὺ κι' ἤξεραν νὰ δίνουν στὰ νερόκρινα ταχτικὲς καὶ λογικὲς ἀπαντήσεις. Τοὺς μιλοῦσαν γιὰ τὶς ἀπέραντες δενδροστοιχίες τοῦ πάρκου· γιὰ τὶς ἀκακίες, τὶς πιπεριὲς καὶ τὶς κληματαριές· γιὰ τὶς θαυμάσες ἐξαρτιριανταφολλιές, ποὺ σκαρφάλωναν ὅπου εὕρισκαν καγκελο ἢ τοῖχο· γιὰ τοὺς πανσέδες καὶ τὶς βιολέτες, ποὺ ἀνθίζανε σὲ μακριές, καλοστεδιασμένες σειρές· γιὰ τὰ περίεργα ἡλιοτρόπια, ποὺ ἐφόριζαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ στρογγολά τους κεφάλια μὲ μεγαλοπρέπεια μακρηγίων· γιὰ τὶς μικρούλες ροδιὲς μὲ τὰ κατακόκκινα ἄνθη καὶ γιὰ τὶς νεραντζιές, ποὺ ἔστεκαν λιγοθυμισμένες μέσ' στὸν καταρράχτη τῶν ἴδιων τους ἀρωμάτων. Τὰ νερόκρινα ἀπορροῦσαν γιὰ ὅλ' αὐτά. Κ' ἐλυγοῦσαν τοὺς χλωρούς των μίσχους στοχαστικὰ καὶ καθρεφτίζονταν μέσ' στὰ πρασινόμαυρα νερὰ τῆς στέρνας, ποὺ τ' ἀνατάραζε μέρα καὶ νύχτα τὸ συντριβάνι.

Μέσα στὴ ζέστη τοῦ μεσημεριοῦ, καλὼς ἔβλεπαν τ' ἄλλα φυτὰ καὶ τ' ἄνθη γύρω του; νὰ ὑποφέρουν χτυπημένα ἀπὸ τὰ κύρινα βέλη τοῦ ἥλιου, μαζεύοντανε στὸν ἑαυτός τους χαροῦμενα κι' εὐλογοῦσαν τὸ Θεό, ποὺ τοὺς ἔδωσε τὴν παντοτεινὴ δροσιά, λησμονώντας τὰ ρίγη ποὺ δοκίμαζαν τὸ χειμῶνα, ὅταν τὸ πάρκο ἦταν ἔρημο, τὰ δένδρα γυμνά, τὸ κιόσκι κλειστὸ κι' ὁ βοριὰς ἐφυσοῦσε βορὰ μὲς στὶς περίλυπες δενδροστοιχίες.

Μὰ τὰ νερόκρινα λησμονοῦσαν τοῦ χειμῶνα τὰ ρίγη, τώρα ποὺ ἡ ἄνοιξη εὐωδιαζε μέσα στὸ πάρκο, τὸ πλημμυρισμένο ἀπὸ τὰ λευκότατα ἄνθη τῶν ἀκακιῶν κι' ἀπὸ τὴν ἐξαίσια γοητεία τῶν νεραντζιῶν. Κι' ἦταν χαρούμενα, καθὼς ἔπεφτε πάνωθέ τους ἡ φλόαρη γραμμὴ τοῦ νεροῦ, ποὺ χυνόταν ἀκατάπαυστα μέσ' στὴ θολή, πρασινόμαυρη στέρνα.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ

Ὁ Δημητράκης ἄκουσε μιὰ μέρα τὸ θειό του,—ἕναν πολὺ παράξενο ἄνθρωπο,—νὰ συζητῇ ζωηρὰ μὲ τὸν καθηγητή του γιὰ τὴν ἀξία τοῦ Ὁμήρου. Ὁ καθηγητής, φυσικά, ὑποστήριζε πῶς ὁ Ὅμηρος εἶν' ἕνας μεγάλος ποιητής, ὁ μεγαλύτερος ἴσως τοῦ κόσμου.

Ὁ θεῖος τοῦ Δημητράκη ἰσχυριζόταν ἀπεναντίας, πῶς ὁ Ὅμηρος δὲν ἦταν παρὰ «λίγη ἱστορία καὶ πολλὴ μυθολογία». Κι' ὅταν ὁ καθηγητής, θυμωμένος λιγάκι, τοῦ εἶπε ποῦ τὸ εἶδε αὐτὸ γραμμένο, ὁ θεῖος ἀποκρίθηκε:

— Εἶναι ἡ γνώμη μου!

— Πολὺ καλά, ἔκαμε τότε ὁ καθηγητὴς σὰ νικημένος. Κάθε γνώμη σεβαστή.

*
* *

Αὐτό, φαίνεται, τὸ κοπόδεσε ὁ καλός μας Δημητράκης. Μιὰ μέρα συζητοῦσε μ' ἕνα συμμαθητή του, στὸ σπίτι του, ἂν ἦταν πολλοὶ ἢ λίγοι κάποιοι ἀεργοὶ μαθηταί, ποὺ εἶχαν ἰδῆ πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ μπαλκόνι.

— Οὔτε πολλοὶ οὔτε λίγοι, ἔλεγε ὁ συμμαθητής του. Τριάντα δύο ἦταν. Δὲν τοὺς μετρήσαμε μαζί;

— Μὲ συγχωρεῖς! Ἐγὼ λέω πῶς δὲν ἦταν οὔτε δεκατέσσερα, φώναξε ὁ Δημητράκης.

— Μ' ἀφοῦ τοὺς μέτρησες καὶ σύ, πῶς λὲς τώρα;..

— Μὲ συγχωρεῖς! εἶναι ἡ γνώμη μου!

Εἶπε ὁ Δημητράκης καὶ περίμενε πιὰ νὰ ἰδῇ τὸ φίλο του νὰ σκύβῃ, λέγοντας «κάθε γνώμη σεβαστή»... Ἀλλὰ μὲ μεγάλη του ἔκπληξη τὸν εἶδε νὰ τὸν μουντζώνῃ, λέγοντας σκασμένος ἀπὸ τὰ γέλια:

— Κορτιδεύεις ἢ παλάβωσες;

Ἐπιμύθιο

Ὁ καϊμένος ὁ Δημητράκης δὲν ἤξερε πῶς σὲ ὅλα τὰ πράγματα δὲ χωρεῖ «γνώμη», καὶ πῶς ἡ γνώμη ἐκείνων ποὺ διαστρέφουν ἢ ἀρνοῦνται τὰ γεγονότα, δὲν εἶναι καθόλου σεβαστή.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο! ΜΥΓΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΚΡΟΣ, ἔπαιζα πολὺ μὲ τὶς μύγες. Τὶς κυνηγοῦσα στὰ τζάμια, τὶς ἔπιανα, τὶς ἄφινα καί, κάπου-κάπου, σκότωνα καὶ καμμιά. Ἡ μητέρα μου τότε μοῦ ἔλεγε:

— Μή!.. ὁ Νέρων, ὅταν ἦταν μικρός, σκότωνε μύγες. Ὕστερα, ἅμα μεγάλωσε, σκότωσε καὶ τὴ μητέρα του!..

Ἐγὼ ἤξερα τότε πὼς ὁ Νέρων ἦταν περιβόητος γιὰ τὴν κακία, τὴ σκληρότητα καὶ τὰ κακουργήματά του. Δὲν ἤξερα ὅμως καὶ πὼς μικρὸς σκότωνε μύγες! Κι' ὁ φόβος μὴ γίνω κι' ἐγὼ ἔτσι κακὸς καὶ σκοτώσω μεθαύριο τὴ μητερούλα μου,—γιὰ φαντάσου!—μ' ἔκανε νἀφίνω εὐθὺς τὸ σκληρό μου παιχνίδι. Ὅταν τὸ ξανάρχιζα, πάντα θυμώμουνα τὸν Νέρωνα. Κι' ἐπρόσεχα νὰ μὴ σκοτώνω μύγα οὔτε κατὰ λάθος. Ἔπαιζα μόνο μαζύ τους. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ πὼς τὶς ἀγαποῦσα. Τὶς καϊμένες μου τὶς μυγίτσες! τὰ μικρούτσικα αὐτὰ πουλάκια, ποὺ ἔγειναν βέβαια γιὰ νὰ παίζουν μ' αὐτὰ στὴν κάμαρα τὰ μικρούτσικα παιδάκια!

Ποῦ νὰ ξέρω, πὼς ὁ μεγαλύτερος, ὁ φοβερότερος ἐχθρός μας εἶναι ἡ μύγα! Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἤξερε οὔτε ἡ μητέρα μου. Γιατὶ ποτὲ δὲ θυμᾶμαι νὰ μοῦ εἶπε: «Πρόσεχε τὶς μύγες! μπορεῖ νὰ κολλήσῃς ἀπ' αὐτὲς τύφο, ἰλαρά, δυσεντερία καὶ κάθε ἀρρώστεια». Μόνο κάπου-κάπου τὴν ἄκουγα νὰ λέῃ στὴν ὑπηρέτρια: «Σκέπασε τὸ κρέας μὴν τὸ φτύσῃ καμμιὰ μύγα κι' ἀρρωστήσουμε». Καὶ μιὰ φορὰ ποὺ τὴ ρώτησα, μοῦ ἐξήγησε: Οἱ μεγάλες μύγες,—ἐκεῖνες ποὺ βουΐζουν δυνατὰ καὶ ποὺ τὶς φοβόμουν,—ἀφίνουν σκουλήκια στὸ ὦμὸ κρέας καί, ἅμα τὸ φάῃ κανεὶς ἔτσι «μυγοφτυσμένο», παθαίνει κοψίματα. Ἐννοεῖται πὼς γι' αὐτὸ δὲν ἔδινα πεντάρα! Ἂς σκέπαζε τὸ κρέας ἡ ὑπηρέτρια. Κι' ἐξακολουθοῦσα νὰ παίζω μὲ τὶς μικρές μου μύγες, τὶς ἀθῶες καὶ τὶς ἀκίνδυνες, χωρὶς ἄλλο φόβο, παρὰ μὴν καταντήσω... Νέρων. Μὰ ὄχι. Καμμιὰ εὐχαρίστηση δὲν ἔβρισκα νὰ τὶς σκοτώνω. Μόνο ποὺ τὶς βασάνιζα, κι' αὐτὸ πάλι χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνω. Γιατὶ μοῦ φαινόταν πὼς ἦταν εὐχαριστημένη κι' ἡ μύγα, ὅταν τὴν ἔζεχνα σὲ κανένα χάρτινο ἁμαξάκι ἢ τῆς κρεμοῦσα ἀπὸ τὴ μέση μὲ κλωστὴ κανένα ἐλαφρὸ χαρτάκι καὶ τὴν ἄφινα νὰ πετᾷ καὶ νὰ τὸ σέρνῃ...

Αὐτὰ ὅλα θυμήθηκα προχθές, ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια μου κάποιο φυλλάδιο τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας (τμῆμα Σχολικῆς Ὑγιεινῆς), προορισμένο νὰ μοιραστῇ στὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ μάθῃ νὰ φυλάγονται ἀπὸ τὶς μύγες. Τί τραγικά, ἀλήθεια, ποὺ παριστάνει τὰ πράγματα αὐτὸ τὸ φυλλάδιο! Ἀπέξω ἔχει ζωγραφισμένη μιὰ πελώρια μύγα, σὰν ἐχθρικὸ ἀεροπλάνο, ποὺ ρίχνει βόμβες ἀπάνω 'ς ἕνα πληθυσμό. Κι' ἀπὸ κάτω γράφει: «Πῶς ἡ μύγα βομβαρδίζει μὲ ἀρρώστειες τοὺς ἀνθρώπους κι' ἐνσπείρει τὸν θάνατο». Φοβερό: Ἀπὸ μέσα ἄλλη ζωγραφιά. Ἕνα παιδάκι κάθεται καὶ τρώει κοντὰ στὸ παράθυρο, ἀπ' ὅπου μπαίνουν κοπάδια μυγῶν. Κι' ἀπὸ κάτω γράφει: «Πῶς μπορεῖ τὸ παιδάκι νὰ πάθῃ τύφο, δυσεντερία κλπ ἀπὸ ἀκάθαρτες μύγες ποὺ κάθουνται στὸ φαγητό του». Φοβερότατο!

Ἀκοῦστε τώρα, ἂν δὲν ἔτυχε νὰ τὸ ἰδῆτε, πῶς τὸ φυλλάδιο αὐτὸ τοῦ Ὑπουργείου ἐξηγεῖ τὸν κίνδυνο τῶν μυγῶν: «Τὸ καλοκαίρι,—λέει—ἅμα ἔλθῃ ἡ ζέστη, οἱ μύγες ἀρχίζουν τὸ θανατηφόρο ταξείδι τους. Πηγαίνοντας ἀπὸ ἕνα εἶδος ἀκαθαρσίας σὲ ἄλλο, καθὼς τὰ σκουπίδια ἢ τὰ περιττώματα, μαζεύουν στὰ σώματά τους τὰ μικρόβια τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, τῆς διαρροίας τῶν μικρῶν παιδιῶν, τῆς χολέρας, τῆς φθίσεως, τῆς σκαρλατίνας, τῆς διφθερίτιδος, τῆς δυσεντερίας καὶ τῆς ἰμφλουέντζας. Ἔπειτα ἀφίνουν αὐτὰ τὰ μικρόβια στὸ κρέας, στὰ γλυκίσματα, στὰ φροῦτα ἢ στὸ γάλα, κι' ἐκεῖνος ποὺ θὰ φάῃ ἢ θὰ πιῇ ἀπ' αὐτά, μπορεῖ νἀρρωσιήσῃ μὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀρρώστειες καὶ ἴσως καὶ νὰ πεθάνῃ.—Οἱ μύγες εἶναι μεγαλύτερος κίνδυνος ἐφέτος παρὰ ἄλλοτε, γιατ' ἦλθαν στὴν Ἑλλάδα ἑκατοντάδες χιλιάδων προσφύγων. Κάθε ἀγόρι λοιπὸν καὶ κάθε κορίτσι πρέπει νὰ παραδεχθῇ ὡς σύνθημα τὶς λέξεις: «Θάνατος στὶς μύγες!»

Ἔτσι τὰ σημερινὰ παιδιὰ μαθαίνουν πὼς καμμιὰ κακία, καμμιὰ σκληρότης δὲν εἶναι νὰ σκοτώνουν τὶς μύγες ποὺ βομβαρδίζουν τὸν κόσμο μὲ θανατηφόρα μικρόβια καὶ πὼς κανένα φόβο δὲν ἔχει νὰ καταντήσῃ Νέρων τὸ ἀγόρι ἢ τὸ κορίτσι, ποὺ ἐπιδίδεται στὸ σωτήριο αὐτὸ ἔργο. Ναί, μὰ ἕνα παιδὶ ποὺ διαβάζει αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, δὲν κινδυνεύει νὰ φοβηθῇ, νὰ παραφοβηθῇ μάλιστα τὶς μύγες, ποὺ τὰ παιδιὰ στὸν καιρό μου τὶς θεωροῦσαμε ἀθῶες κι' ἀκίνδυνες; Μοῦ φαίνεται ναί. Κι' ἐπειδὴ τέτοια μυγοφοβία θἄταν γελοία, χρεωστῶ νὰ πῶ πὼς τὸ φυλλάδιο τοῦ Ὑπουργείου τὰ λέει κάπως ὑπερβολικά. Οὔτε ὅλες οἱ μύγες φέρνουν ἐπικίνδυνα μικρόβια, παιδιά μου, οὔτε ὅλοι ὅσοι καταπίνουν μικρόβια, ἀρρωσταίνουν ἀπὸ τὶς φοβερὲς ἐκεῖνες ἀρρώστειες,—γιατὶ στοὺς γεροὺς ὀργανισμούς, τὰ κακὰ μικρόβια δὲν μένουν,—οὔτε πάλι ὅλοι ὅσοι ἀρρωσταίνουν, πεθαίνουν!

Πάντα καλὸ εἶναι βέβαια νὰ διατηροῦμε καθαριότητα, νὰ σκεπάζουμε τὰ φαγιά μας καὶ τὰ σκουπίδια μας, νὰ πλενόμαστε πρὶν φᾶμε καὶ νὰ μὴν ἀφίνουμε στὸ σπίτι σύννεφα ἀπὸ μύγες. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῇ, πὼς ἅμα ἰδοῦμε μιὰ μύγα νὰ καθήσῃ στὸ ψωμί μας ἢ στὸ κρέας μας, πρέπει νὰ τὸ πετάξουμε, ἢ νὰ σηκωθοῦμε καὶ νὰ φύγουμε μὲ φωνὲς τρόμου, σὰ νὰ βλέπαμε θηρίο! Ποτὲ ὑπερβολές. Ὑπάρχουν τόσα πράγματα στὸν κόσμο, γιὰ νὰ τὰ φοβούμαστε. Ἂν ἀρχίσουμε τώρα νὰ τρέμουμε καὶ τὶς μύγες, καλημέρα! Στὸν καιρό μου, ποὺ τὸ σύνθημά μας δὲν ἦταν «θάνατος στὶς μύγες!» καὶ δὲν τὶς διώχναμε παρὰ ὅταν μᾶς πορανεγχλοῦσαν, σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν ἀρρώσταιναν καὶ δὲν πέθαιναν περισσότεροι ἀπὸ σήμερα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ* JULES SANDEAU].

ΙΣ. *Ἀπελπισία*

Ἀνθρώπου γλῶσσα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐξιστορήσῃ τὶ ἔγεινε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὶ ταραχὴ καὶ τὶ σύγχυση, τὶ παραφορὰ καὶ τὶ ἀπελπισία, φωνές, βλαστήμιες, προσευχές, κατάρες κακό!

Οἱ μητέρες ὅλες, σὰ λύκαινες ποὺ ἔχασαν τὰ μικρά τους, ὅρμησαν στοὺς βράχους. Ἔτρεχαν ἄκοπα, χωρὶς νὰ ξέρουν κι' αὐτὲς ποῦ τρέχουν, οὐρλιαζαν, τραβομαλλιόνταν, στηθοχτυπιόνταν. Καὶ πότε, ἐξαγριωμένες, ἀφρίζοντας, καταριόνταν τὰ τερίσκεπτα παιδιά τους κι' ἐφώναζαν: «ἀς μᾶς τὰ πάρῃ ὁ ἄγριος Ὠκεανός! τὶ τὰ θέλουμε τέτοια παλαβὰ παιδιά!»,—πότε μεταγριωμένες, τσακισμένες, γονατιστές, παρακαλοῦσαν μὲ κλάματα γοερὰ τὸ Θεὸ νὰ τὶς λυπηθῇ καὶ νὰ τοὺς ἐαναδώσῃ ταγαπημένα παιδιά τους. Ἔτσι, ἐκεῖ ποὺ πρὸ ὀλίγου ἐκόγλαζε ἡ ὀργὴ κι' ἀναπηδοῦσε ἡ βρισιὰ κι' ἡ κατάρα, ἄξαφνα πάλι θέρμαινε τὶς καρδιὲς τῶν μητέρων ἡ στοργὴ καὶ τὶς ἔκανε νὰ προσεύχουνται:—Σῶσε τα, Θέ μου! φέρε τα πίσω ζωντανά!..

Ὕστερα πάλι ἀρχίζαν νὰ καταριοῦνται τὴ θάλασσα καὶ τὰ κύματα καὶ νὰ φωνάζουν:

—Ἀχ, κακὴ θάλασσα! ἀκόμα δὲν ἐχόρτασες; Δὲ σοῦ φτάνει ποὺ ἔκαμες τόσες γυναῖκες χῆρες, παρὰ θέλεις τώρα νὰ πάρῃς καὶ τὰ παιδιά μας;

Ὅλο τό χωριὸ ἦταν ἄνω-κάτω. Εἶχαν ἀνάψει μεγάλες φωτιὲς 'ς ὅλο τὸ μάκρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς κι' ἀπὸ τὴ λάμψη τους ἡ θάλασσα κοκκίνιζε σὰν αἷμα. Ἔμαθαν καὶ τὰ κοντινὰ χωριὰ τὴ συμφορὰ κι' ἀπὸ κεῖ ἤρθαν στὸ Πουλίγγο τόσοι ἄνθρωποι, γιὰ νὰ μάθουν ἢ νὰ βοηθήσουν, ποὺ ἡ προκυμαία δὲν τοὺς χωροῦσε.

Ἕνα πλῆθος βάρκες, κι' ἀπὸ τὸ Πουλίγγο κι' ἀπὸ τἄλλα χωριά, βγῆκαν στὸ πέλαγο, κι' ἄλλες τριγύριζαν τὶς ἀκτὲς μὴν ἐξαναλοῦφουν τίποτα.

Μέσα στὴν ταραχὴ καὶ στὸ μεγάλο κακό, τὰ κύματα ἔρριξαν ἔξω σταὰκρογιάλι ἕνα κουτί. Τὸ παρατηροῦν ὅλοι, τὸ ἐξετάζουν μὲ προσοχὴ κι' ἀνακαλύπτουν πὼς ἦταν τῆς βάρκας ποὺ ἔλειπε. Δυστυχία! Ἡ βάρκα θὰ βούλιαξε καὶ τὰ παιδιὰ θὰ πνίγηκαν. Κι' ἐξέσπασαν πιά, σὰν πένθιμη συναυλία, οἱ στεναγμοὶ κι' οἱ θρῆνοι τῶν γυναικῶν, ἀνακατωμένοι μὲ τὴν ταραχὴ τῶν κυμάτων καὶ τοὺς ὀξεῖς καγχασμοὺς τοῦ Πιπιά: χαρχαρχάρ! χαρχαρχάρ!...

Κι' ἡ κυρία Εἰρήνη τί ἔκανε;

Ἀ, τὴ δυστυχισμένη τὴ μητέρα! Μήπως ἤξερε κι' αὐτὴ τί ἔκανε;.. Πότε μὲ γλυκειὰ φωνή, σὰ νὰ φοβόταν μὴ τὸν δυστρεστήσῃ, μὴ τὸν θυμώσῃ, παρακαλοῦσε τὸν Ὠκεανό:

— Ὠκεανέ μου, τοῦ ἔλεγε, ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου; Φέρε μού το, Ὠκεανέ μου, φέρτε μού το. Κύματά μου!.. Ἄγριο, σκληρὴ Νύχτα, λυτήσου με καὶ δός μου πίσω τὸ παιδί μου! Ἄγγελοι, ἁπλῶσται τὰ φτερά σας τὰ χρυσὰ ἀπάνω στὸ παιδί μου! Πάναγία μου, σῶσε τὸ παιδί μου!

Πότε κλαίγοντας γοερά, ἔλεγε στὶς γυναῖκες.

— Ἦταν τὸ τελευταῖο μου! τὸ εἶχα μονάκριβο! Εἶμαι χαροκομένη ἐγώ... Εἶχα κι' ἄλλα δυὸ παιδιά, μὰ τἄχασα καὶ μόνο ὁ Στέφανος μοῦ ἔμενε. Τώρα πάει κι' αὐτός!... Εἴχ' ἀποκοιμηθῇ καὶ μοῦφυγε κρυφά. Δὲν ξέρω πῶς ἔγεινε αὐτό... Καὶ τώρα ποῦ νἄναι; Ἔτσι μικρό, καὶ μὲ τὰ καλοκαιρινά του, θὰ μοῦ κρυώσῃ...

Στοὺς ἐργάτες τῶν ἁλυκῶν ἔλεγε κι' ἔκλαιγε:

— Σᾶς τὸ εἶχα παραδώσει... Ζοῦσε μαζόξσας ὅλη τὴν ἡμέρα... Κοντά σας βρῆκε τὴ ζωὴ καὶ τὴν ὑγεία... Ὅλοι σας τὸν ἀγαποῦσατε τὸ Στέφανό σας!..

Κι' ὅλοι ἔκλαιγαν, κι' οἱ μητέρες τὴν ἔβλεπαν καὶ τὴν λυπόνταν, σὰ νἄταν μικρότερος ὁ πόνος ὁ δικός τους.

Ἦταν σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ λύπη καὶ τριγύριζε δῶ κι' ἐκεῖ σὰ σκιά.

Ἀξαφνα βλέπει μπροστά της τὸν Πιπιὰ ποὺ τριγύριζε κι' αὐτὸς μόνος, παράμερα, κι' εὐφραινόταν βλέποντας τὴ συμφορὰ τοῦ χωριοῦ. Καθὼς τὸν εἶδε, ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἄρχισε νὰ τοῦ μιλεῖ σὰ νὰ μὴν ἦταν κωφάλαλος, σὰ νὰ μὴν ἦταν ἠλίθιος, σὰ νὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ νὰ τὴν καταλάβῃ:

—Τάμαθες, Πιπιά, τάμαθες;.. Ὁ Στέφανός μου... Τόμορφο ἀγοράκι ποὺ τὸ ἀπαντοῦσες συχνὰ κάτω στὸ γιαλό, μὲ τὰ ὄμορφα ματάκια... τὰ γαλανὰ ματάκια... ὁ σύντροφός σου στὸ φάρεμα... ποὺ ἔτρεχε νὰ σὲ φτάσῃ μόλις σ' ἔβλεπε ἀπὸ μακριά... τὸ παιδί μου, Πιπιά, εἶναι στὴ θάλασσα!.. Ἔρχου μαζὶ μὲ τἄλλα παιδιά!.. εἶναι μαζί τους μέσα σὲ μιὰ βάρκα!.. Πάει τὸ παιδί μου, Πιπιά, δὲν ἔχω πιὰ παιδί!.. Τρέξε νὰ μοῦ τὸ βρῆς, Πιπιά! τρέξε νὰ μοῦ φέρῃς τὸ Στεφανάκη μου!.. Κάνει κρῦο καὶ θὰ μοῦ κρυώσῃ τὸ μικρό μου. Νύχτα ὥρα, στὴ θάλασσα, σὲ μιὰ βάρκα!.. Νά, πάρε τὸ σάλι μου, νὰ τὸν τυλίξῃς νὰ μὴ κρυώσῃ!.. Πήγαινε, Πιπιά, τρέχε!.. Καὶ θὰ σᾶγαπῶ ὅπως πάντα, καὶ θὰ σὲ φροντίζω καὶ θὰ σὲ περιποιοῦμαι.

Κι' ἁπλωνε τὰ χέρια της στὸν κωφάλαλο παρακαλεστά, ἱκετευτικά.

Ὁ Πιπιὸς κοίταξε τὴ θάλασσα κι' ἄρχισε πάλι τὰ γέλια.

Ἐκείνη ἔκλαιγε κι' αὐτὸς γελοῦσε: Χαρχαρχάρ!..

—Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν τί σοῦ λέω, Πιπιά; τοῦ φώναξε ἡ δυστυχισμένη μητέρα καὶ τὸν ἄρπαξε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὸ κουρέλι ποὺ φοροῦσε. Εἶναι μὲ τὴ βάρκα. τἀκοῦς; Ἔφυγε μὲ τἄλλα παιδιὰ καὶ τώρα βρίσκεται στὴ θάλασσα!.. Ὁ Στέφανος, τἀκοῦς; ὁ γιός μου, τὸ παιδί μου!.. Ποτὲ δὲν σ' ἐπείραξε αὐτός! οὔτε ἄφινε τἄλλα παιδιὰ νὰ σὲ πειράζουν καὶ νὰ σὲ βασανίζουν... Σὲ ἀγαποῦσε πάντα καὶ σὲ βοηθοῦσε. Τὸν εἶχα συνειθίσει νὰ μὴ φεβᾶται τὸ ἄσχημο πρόσωπό σου... Μὰ τί γελᾷς, ἄθλιε, τί γελᾷς;.. Γελοῦσε κεῖνος σὰν ἤρθες μὲ τὸ δάχτυλό σου λυωμένο;.. Γελοῦσε κεῖνος ὅταν τἄλλα παιδιὰ σὲ πετροβολοῦσαν;.. Τὸ χρυσό μου! τί χαρὰ εἶχε ὅταν σοῦδινε καμμιὰ πεντάρα ἢ σοῦ ἔρριχνε στὸ ταγάρι κανένα κουλούρι!.. Μὰ τί γελᾷς, ἄθλιε;. Γκρεμίσου ἀπὸ μπρός μου, τέρας, γκρεμίσου! Ἡ ψυχή σου εἶναι πιὸ ἄσχημη κι' ἀπὸ τὸ μοῦτρο σου!

Ἡ συγκίνηση, ἡ λύπη τὴν τσάκισε· κι' ἡ ὀργή, ἡ παραφορὰ της ξεθώμανε σὲ δάκρυα ποτάμι.

Ὁ Πιπιὸς δὲν γελοῦσε πιά.

Σταυκόταν ἀκίνητος κι' ἔβλεπε μιὰ τὴν κυρία Εἰρήνη καὶ μιὰ τὴ θάλασσα, τυλίγοντας στὸ χέρι του τὸ σάλι, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ τρελλὴ μητέρα...

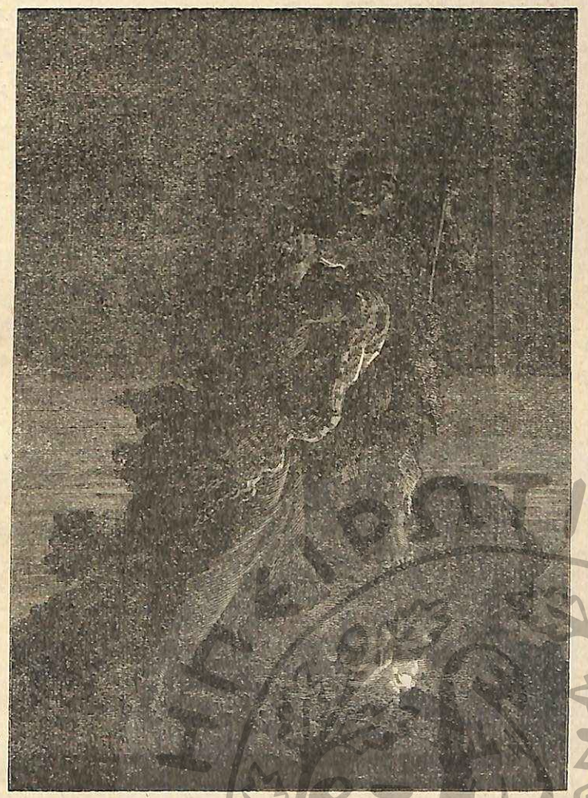

«—Τὸ παιδί μου, Πιπιά, εἶναι στὴ βάρκα»!.. (Σελ. 205 στ. 6)

ΙΖ'. *Οἱ μητέρες*

Οἱ ὧρες περνοῦσαν μέσα σὲ φόβο καὶ ἀγωνία. Ψυχὴ δὲν εἶχε μείνει στὸ χωριό. Οἱ πόρτες ἦταν ὀρθάνοιχτες καὶ τὰ σπιτάκια ἔρημα. Ὅλοι οἱ κάτοικοι εἶχαν κατεβῇ στὴν παραλία κι' ἦταν σκορπισμένοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τὰ φανάρια τῶν πλοιαρίων ἔλαμπαν στὸ πέλαγο καὶ πότε πλησίαζαν, πότε ἀπομακρυνόνταν. Ἔτρεχαν κι' αὐτὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν τρελλά...

(Ἕπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΑΚΡΥΑ—ΧΑΡΑ

(Ἀριθ. Ἔγκρ. 45)

Κλειστὸ τὸ μέγαρο· πενθοῦνε!
Κάποιοι θὰ κλαῖνε... Τὰ τάλληρά τους
Δὲν νίκησαν τὸ Χάρο. Ποῦ εἶναι,
Μέσα στὰ τόσα πλούτια, ἡ χαρά
[τους;
Μέσ' στὴν καλύβα ἐκεῖ γλεντοῦνε.
Θᾶχουν χαρά.. Τὴν εὐθυμιά τους
Ἡ φτώχεια δὲν τὴ διώχνει·
[ζοῦνε!
Κακὴ ἡ τύχη, μὰ καλὴ ἡ καρδιά
[τους.
Αὐτὴ 'ναι ἡ ζωή. Δὲν τὴ σκορ-
[ποῦνε
Τὰ πλούτη μόνο τὴ χαρά!
Ἔτο' εἶν' ὁ κόσμος! Τυχερά.
Ἀῶ πέρα κλαῖνε, ἐκεῖ γ' ἐντοῦνε.

Ἀμυδρὰ Δάμψις

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΜΟΥ

(Ἀριθ. Ἔγκρ. 15)

Ἤμοιονα μικρός. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα.—θυμοῦμαι — καθόμουνα μπρὸς στὸ γραφεῖο μου καὶ τραβοῦσα πάνω σ' ἕνα χαρτὶ κάτι σταραβὲς γραμμές, ἄθελα, μὴ ξέροντας νὰ κάνω ἄλλο τίποτα. Ὅταν σὲ μιὰ σιγιὴ ἀκούω τὴ μαμὰ ποὺ καθότανε δίπλα μου, νὰ μοῦ λέει νὰ τακτοποιήσω τὰ πράγματα τοῦ γραφείου μου. Ἐγὼ ὅμως,—διηγοῦμαι τὰ πράγματα ὅπως συνέβησαν,—φαίνεται ὅτι δὲν μοῦ καλοάρεσε αὐτὴ ἡ δουλειὰ καὶ ἄοχισα τὰ κλάματα. Τότε ἡ μαμά μου, ἀποτεινομένη στὸν μικρότερό μου ἀδελφό, «Τακτοποιηστέτο σύ. Κωστάκη», τοῦ εἶπε Αὐτός, χωρὶς νὰ πῆ λέξη ἄοχισε νὰ σκαλίζη τὰ διάφορα μικροπράγματα ποὺ ἦταν στὸ γραφεῖο. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλη του χαρὰ, ἀνάμεσα σαὐτὰ τὰ μικροπράγματα. βρῆνε καὶ μιὰ δεκάρα. Ἔ, λοιπόν, αὐτὸ καὶ μόνο ἔφτασε γιὰ νὰ ἀογίσω ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα νὰ τακτοποιῶ τὰ πράγματα τοῦ γραφείου μου. μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι πάντοτε ποὺ θὰ ἔκανα αὐτὴ τὴ δουλειὰ θὰ εὕρισκα καὶ ἀπὸ μιὰ δεκάρα. Ἀλλὰ ἤμουν νελασμένος. γιατὶ μόνο ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἡ μαμὰ εἶχε βάλει ἐπίτηδες αὐτὴ τὴ δεκάρα...

Ὄνειρο τῆς Ἀνατολῆς

ΓΡΑΜΜΑ

(Ἀριθ. Ἔγκρ. 27)

Ἀγαπητή μου Τριανταφυλλένια

Τὸ γράμμα σου ποὺ μὲ λαχτάρα πρόσμενα, ἔφερε τόσο ζωντανές, στὰ μάτια μου, παλιὲς ἀναμνήσεις, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ γελάστηκα καὶ νόμισα πὼς μιὰ κοσδέλα κινηματογράφου περνοῦσε ἀπὸ μπρός μου. Τί ἄρβεστες εἰκόνες! Ἀξέχαστο μοῦ μένει ἕνα δειλινὸ μυρωμένο.— Μέγα Σάββατο. Καθισμένη ὅτως ἤμουνα στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, κράταγα στὰ γόνατά μου τὸ μικρό μου ἀδερφάκι. Στὸ γλυκό του μουτράκι ἤτανε χυμένη. θωρεῖς, κάπια ἀπόκρυφη θλίψη κάπιο παράπονο κρυφό. Ἔρριχνε ἀχόρταγες ματιὲς στὴν πέρα θάλασσα ποὺ φαίνονταν μυριόχρωμη ἀπ' τὶς ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου ποὺ ἔγρνε στὴ δύση. Πῶς τὸ θυμοῦμαι! Τὸ εἶδα ὕστερα τ' ἀγόρι μου—σὰ νἄνωθε ἡ πάναγνη ψυχούλα του, τὸ μελλοψμένο κακό,—νὰ μ' ἀγκαλιάζη ξαφνικά, καὶ παράξενα νὰ μ' ἐρωτᾷ:

—Ἀδερφούλα μου, σὰν πεθάνω, θὰ γένω ἀγγελούδι;

Ἀπάντηση δὲ τοῦδωσα, θυμᾶμαι, ἄλλη ὅπὸ ἕνα φιλί.

Κι' ὕστερα ξημέρωσε. ἦρθε τὸ Πάσχα μὲ τὰ κόκκινα αὐγά. σκορπίζοντας παντοῦ χαρά. Τὸ εἶδα νὰ ξυπνᾷ μὲ πυρετό. Τί φοβερὴ εἰκόνα! Κι' ἀκόμα μιὰ Τρίτη, μιὰ κακιὰ μέρα, ποὺ ἀπ' τὴ βία μου νὰ φύγω,—ὅπος διέταξε ὁ γιατρός.—ἔχυσαμιὰ μπουκάλα λάδι...Κι' ὕστερα τὰ λόγια τῆς καλῆς μου γιαγιᾶς ἀκόμα στ' αὐτιά μου σφυρίζουν: —Πάει, παιδί μου, χάνουμε τὸ Στρατάκη, τῶδεῖξε τὸ λάδι!...» Κι' ἀλήθεια τὸ δειλινὸ τῆς ἄλλης μέρας, μαζὶ μὲ τὸ κοίμισμα τοῦ ἥλιου, κοιμήθηκε καὶ κεῖνο γιὰ πάντα.. Τάχα προμάντεμα ἦταν;

Ἰδανισμὸς

ΤΟ ΤΕΜΠΕΛ-ΧΑΝΙ

(Ἀριθ. ἐγκρ. 25)

Κάποτε, ἕνας πλούσιος Μπέης τῆς Κρήτης θέλησε νὰ εὐεργετήση τὸν τόπο του. Ἐσκέφθηκε λοιπὸν νὰ τὸν ἀπαλλάξη ἀπὸ ὅλους τοὺς τεμπέλιδες ποὺ ζητιάνεβαν στοὺς δρόμους.

Ἔκτισε ἕνα μεγάλο χάνι, μὲ πολλὰ δωμάτια, καὶ κεῖ μάζεψε ἕως 300 τεμπέλιδες, ποὺ τοὺς ἔτρεφε καὶ τοὺς ἔν' υνε χάρισμα, ἔβαλε δὲ ἐπιστάτη ἕνα ἀπὸ τοὺς καλύτερους καὶ πιστότερους δούλους.

Στὴν ἀρχή, τὸ πρᾶγμα πήγαινε καλά· ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγον καιρό, οἱ τεμπέλιδες ἔγειναν ἀνυπόφοροι. Δὲν ἐννοοῦσαν οὔτε κἂν νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὰ κρεβάτια τους κι' ἤθελαν νὰ τοὺς πηγαίνουν τὸ φαγητό τους ἐκεῖ. Ὁ καϊμένος ὁ δοῦλος τοῦ Μπέη δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ κάνει κι' ἀποφάσισε νὰ ζητήση συμβουλὴ ἀπὸ τὸν κύριό του. Πῆγε λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπε: «Μπέη μου, μὲ συγχωρεῖς ποὺ ἔρχομαι νὰ ταράξω τὴν ἡσυχία σου, ἀλλὰ ὅσο ἐσὺ ἐφάνης γενναιόδωρος, τόσο αὐτοὶ οἱ ζητιάνοι ἐφάνηκαν ἀνάριστοι. Τί θέλεις νὰ κάνω;» Ὁ Μπέης σκέφθηκε λίγη ὥρα καὶ τοῦ εἶπε: «Νὰ βάλουμε φωτιὰ στὸ χάνι κι' ἀπὸ τὸ φόβο μὴν καοῦν, θὰ φύγουν. Καὶ θὰ γλυτώσουμε».

Πραγματικῶς, τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, τρεῖς δοῦλοι τοῦ Μπέη ἔβαλαν φωτιὰ στὸ χάνι. Οἱ περισσότεροι τεμπέλιδες, ἅμα εἶδαν τὴ φωτιά, ἔτρεξαν νὰ φύγουν. Μὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀκρινὰ δωμάτια, οἱ δυὸ πιὸ μεγάλοι τεμπέλιδες οὔτε κἂν κουνήθηκαν. Μόνο ὁ ἕνας εἶπε στὸν ἄλλον: «Καϊμένε Ὀσμάν, καιγόμαστε». Κι' ὁ Ὀσμάν, χωρὶς νὰ κουνηθῇ ἀπὸ τὴ θέση του: «Βρὲ δὲ βαριέσαι, τοῦ ἀποκρίθηκε, ποὺ τὸ λές;». Κι' ἔτσι οἱ μεγάλοι αὐτοὶ τεμπέλιδες ἔμειναν καὶ κάηκαν.

(Λαϊκὸ) *Γιαμψαμψῆκος*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τάκης ἔκοψε τὰ μαλλιά του σύρριζα καὶ λέει σ' ἕνα φίλο του:

— Τὸ κεφάλι μου τώρα δὲ μοιάζει σὰν αὐγό;

— Ναί, τοῦ ἀπαντάει ἐκεῖνος· μὰ κλούβιο!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τιτίκας

* * *

Ὁ μπαμπᾶς:— Νῖκο, καθὼς περνᾶς, ρίξε αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο.

Νῖκος: Καὶ νὰ σταθῶ νὰ πάρω ἀπάντηση;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας

* * *

Ὁ Δίων τῆς Ἐρήμου μπῆκε ὑπάλληλος σ' ἕνα μουσικὸ κατάστημα.

Ἕνας πελάτης, τὶς πρῶτες ἡμέρες, τὸν ρώτησε:

— Μὴν ἔχετε τίποτα καινούργια κομμάτια πιάνου;

Κι' ἐκεῖνος:

— Ὄχι δυστυχῶς. Μόνο ὁλάκαιρα πιάνα φέραμε χθές.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πέντε-Φρῶ

* * *

— Τάκη πᾶς στὸ φαρμακεῖο νὰ πάρῃς.

— Ἄ, ὄχι μαμάκα μου, εἶν' ἕνας σκύλος ἐκεῖ καὶ φοβᾶμαι.

— Στὴ γωνία τοῦ φαρμακείου δηλαδή, νὰ πάρῃς κάσταν;

— Ἄ, ναί, μαμά μου! Ἐκεῖνο τὸ σκύλο τὸν πῆρε ὁ μπόγιας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξισμένου Τσολιᾶ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. *Περιόδου* (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά: 5ος 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἕκαστος τόμος *δραχ. 15*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 16*, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ. 20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β Περιόδου (1894—1922) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 29 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος *δρ. 47* καὶ ραμμένος *δρ. 50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν *δραχ. 2* ὁ ἄρραφος καὶ *δρ. 5* ἐραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 12*,—εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 5 Ἰουνίου 1923

ΜΠΡΑΒΟ παιδιά μου! Μάθατε πὼς; μελετᾶτε καὶ γιὰ τὶς ἐξετάσεις σας. Ἔχετε δίκη τὴ διάθεση νὰ πληρώσετε ὅ,τι ἐχάσατε καὶ νὰ κάμετε λαμπρὲς ἐξετάσεις. Μὲ πόση μου χαρὰ ἀκούσω μεθυσίο τὸν προβιβασμό σας μὲ τοὺς καλύτερους βαθμούς. Ἐπιμένω θάρρος! Κοπιάζετε τώρα, ἰδοὺ τώρα—κάνει καὶ τόση ζέστη! — μὰ ἡ γλυκειὰ θὰ εἶναι ἡ ἀνάπαυση ποὺ θὰ περιμένει σὲ λίγο!

Ἀκόμη μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία ἀπὸ ὁ ἀγαπητός μας Φαίδων μὲ τὸ νέο του ἔργο «Μκριτάνα» ποὺ παίζεται ἀκόμη τὴν περασμένη Δευτέρα στὸ Θέατρο Κυβέλης Ἡ πρώτη παράσταση, ἡ ἀπόλυτα συγκέντρωσε τόσο πυκνὸ κι' ἐκλεκτὸ κοροατόριο, ἡ ἀληθινὰ ὡραία ἐκτέλεση *περεμιέρα*, ἦταν ἕνας θρίαμβος γιὰ τὸ συγγραφέα καὶ γιὰ τὴν Κυβέλη, καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ ἔπαιξαν θαυμάσια. Αὔριο ἡ «Μκριτάνα» θὰ δοθῇ ἐ ἀπογευματινόν.

Νεοϋορκέζε, διάβασα μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρο καὶ τὰ τέσσερα ἐκτενῆ ὡραῖα γράμματά σου Κοὶ πρὸ πρῶτα ἐξετέλεσα ὅλες σου τὶς παραγγελίες. Ἔγεις δίκιο γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις γι' αὐτὰ τὰ περιοδικὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν νέων. Ἐννοεῖς δὲ μόνο ἀντίδοτο θάταν μιὰ γενναία καὶ παγάνδα στὴν Ἀμερικὴ πρὸς διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ σ' εὐχαριστημένο πολὺ ποὺ σκοπεύεις νὰ ἱδρύσῃς Σύλλογο. Χρειάζεται τόσο πολὺ! Ἀλλὰ γίνῃ πρῶτα στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ τότε μπορεῖ νὰ κάμῃ παραστήματα καὶ σ' ἄλλες ἀμερικανικὲς πόλεις. Ἀπὸ τὶς πολύτιμες τέλος πληροφορίες γιὰ τὰ φρούτα, ὁ κ. Φαίδων σ' χαριστεῖ πολύ.

Δοξασμένη Φουστανέλλα, καλὸ τσικο καὶ τὸ καινούργιο ποιημα σου ποὺ μοῦ ἔστειλες. Σὲ γνωρίζω ὁλοκλήρο περισσότερο κι' εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη. Δί' Ἄοπυιαι εἶναι μυθολογικότερατα καὶ τόνομα μιᾶς Ἄοπυιας πρέπει νὰ μπῇ ἐκεῖ. Ὁ «ἀσκᾶ» βῆκες, μπορεῖ νὰ ταιριάζῃ· δὲν εἶναι ὅμως ἀπὸ τὶς λέξεις ποὺ μεταχειριζόμαστε στὶς Πνευματ. Ἀσκήσεις.

Χαίρω ποὺ ἔνειμες καλά, *Πρίμα*, καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ 'ς ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔπαυσες νὰ μὲ σκέφτεσαι καὶ νὰ μάγαπῇς. Φίλησε τὸ Μπέμπη καὶ δέξου, ἂν καὶ ἀργά, τὰ συλλυπητήριά μου γιὰ τὸ θάνατο τῆς μαμᾶς. Ὦ, κανενὸς ἡ ζωὴ δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ μόνο χαρούμενες ὥρες καὶ δὲ βλέπω ἡ δική σου νὰ ἔχῃ ποτὲ τὸ ἐξαιρετικό. Ναί, μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς αὐτὴ τὴ μετάφραση θὰ δηλώσω πὼς δέχομαι πάλι μάτια γιὰ τὴ Σελίδα.

Μοῦ φαίνεται, *Πουλὶ τῆς Κοῦγίδος*, πὼς σοῦ τὸ ἐκανκεῖπα ἀλλὰ ἔχω τὴν ἐλαχίστη ἀμφιβολία πὼς μοῦ στέλνεις εἶναι δικό σου. Ἡ ἀστρη αὐτὴ μετάφρασή σου μοῦ ἀρέσει πολὺ καί, ἀργότερα, ποὺ θὰ δέχομαι, μπορεῖς νὰ μοῦ τὴν στεῖλῃς πάλι, μπορεῖς νὰ μοῦ τὴν στεῖλῃς κάθε ἐμπιστοσύνη.

Ἔστειλα, *Ἀτλαντίς*, ὅ,τι ἐζήτησες καὶ χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία. Θὰ νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μοῦ γράφῃς νὰ παίρνῃς μέρος 'ς ὅλους τοὺς Δι-

ποὺς, σὰν τὴν ἀδελφή σου, τὴν παλιὰ φίλη *Οὐρανία Μολπή*, ποὺ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τῆς πῆς ἐγκάρδια χαιρετίσματα.

Εὐχαριστῶ, *Γυναίκα*, γιὰ τὸ ποίημα, που μαστυρεῖ πὼς καὶ ἐσὺ μὲ διαβάζουν μ' εὐχαρίστηση, καὶ ὁ νέος μου συνδρομητὴς εἶναι φανταξέη χρο.ῶν δικηγόρος! Γιὰ κοιμᾶτι σου δὲν θυμοῦμαι τώρα. Μόνο εὔνολο νὰ τὸ βρῶ καὶ νὰ προσπαθήσω τὴν ἀρέρωση, ἂν μοῦ ἔγραφες ἀριθμὸ τῆς ἐγκρίσεως.

Εὐχαριστῶ, *Λευκὲ Λάρε*, γιὰ τὰ γράφεις. Τώρα ποὺ εἶδες πόσο ὡραῖο ἀπὸ τάλλα ἐκεῖνα περιοδικὰ βιάστηκαν καὶ διαφθείρουν, χρεωνὰ κάμῃς ὅ,τι μπορεῖς γιὰ τὴ δόξη μου στὸν τόπο σου, ὅπου τόσα ἀπὸ κινδυνεύουν ἀπὸ ἀκατάλληλα ἀναγνώσματα. Στὸ ἔργο αὐτὸ τῆς διάδοσης μπορεῖς νὰ βρῇς κι' ἄλλους, ποὺ μεταδώσῃς τὸν ἐνθουσιασμὸ σου καὶ νὰ τοὺς κάμῃς συνεργάτες σου. Σοῦ ἔστειλα χάρτην λύσεων, *Ἕλληνα Πολεμιστά*. Μὲ μεγάλη ἐνδιαφέρουσα ἐδιάβασα τὴν ἐνδιαφέρουσα ἐπιστολὴ ποὺ μοῦ διηγεῖσαι. Πόσες πεφορτισμένες εἴχατε τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια! Μόνο ποὺ ἀποφύγατε τὴ μεγάλη, τὴ φοβερὴ τῶν ἄλλων ἐκεῖ ἀφοῦ σας καὶ ποὺ μπόρεσες καὶ νὰ ἐκπληρώσῃς τὸ παλιό σου ὄνειρο καὶ, πρὸς μεγάλη μου χαρά, νὰ γίνῃς συνδρομητής μου.

Πολὺ ὡραῖο ἄρρο καὶ συγκινητικὸ τὸ ἄμμα σου, *Λίστ*, ἂν καὶ τὸ γράψες, ἐνῶ πυρετὸ τοῦ μπολιοῦ σου (περιστατικὸ) ἦταν ὅμως καὶ «κάποιο μαγεμένο σούρωπο τοῦ Μάη..» Ἀλλὰ μιὰ ἀπορία: Πῶς ἐμόρφωσες αὐτὴ τὴ γλῶσσα; ποῦ ἔμαθες τὶς λέξεις ποὺ μεταχειρίζεσαι; ποιοὺς σύγχρονους συγγραφεῖς ἐμελέτησες; Ξέρεις δὲν εἶναι πολὺ δόκιμη ἡ δημοσίευσή σου. Προσπάθησε λίγο νὰ τὴν τακτοποιήσῃς.

Ἔκαμες πολὺ καλά, *Σταράτη*, ποὺ ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς. Δὲν ἀρέσει ἂν δὲν ξέρῃς ἀκόμη νὰ γράφῃς καλά. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ συνειθίσῃς καὶ μένα μοῦ ἀρέσει, σὰ μητέρα, νὰ παρακολουθῶ τὴ βαθμιαία πρόοδο τῶν παιδιῶν μου. Ὁ Ναπολέων Λαμπρίδης, ποὺ εἶναι σήμερα συνεργάτης μου καὶ μοῦ στέλνει τὰ ὡραῖα ἐπιγράμματα, μοῦ ἔγραφε ἀπὸ τὸ ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ κρατῇ τὰ παιδικά του χεράκια τὴν πέννα. Ἐσὺ μὴ σὲ μέλῃ τὶς ἀδελφούλες σου ποὺ δὲν εἶναι φιλενάδες μου.

Καὶ τὸ δικό σου γραμματάκι, *Ρηβέλια Κ.*, μ' εὐχαριστήσαν πολύ. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μποροῦσε νὰ πάρῃς τὸ ψευδώνυμο ἀπὸ τώρα. Σάρεσει ποτὰ τὸ «Ρηνούλα κι' ὁ Τοτός;»

Γράφεις ἀρκετὰ καλά, *Ἰδία*, κι' ἐσὺ στὸ λέω χωρὶς κομπλιμέντο, γιατὶ δὲν σάρεσουν ἐσένα τὰ κομπλιμέντα μὰ κι' ἐγὼ δὲν κάνω ποτὲ στὰ ἀγόρια μου. Ἄ, ὄχι, στὴν ἀρχαία, οἱ ἥρωες καὶ τὰ πνεύματα χρειάζονται!

Ἡ *Φραγκολέετα* μοῦ γράφει: «Διάβασα τὴν *Ἀδελφούλα μου* τὸ ἀγαπητοῦ μας κ. Φαίδωνος. Τί ὡραῖο βιβ ἐο! Καὶ τί ἔξοχα ποὺ τὰ ἐγράφεις ὅλα! Σωστὸ ἀριστούργημα. Κι ἡ μαμμὰ ποὺ τὸ διαβασε εἶν' ἐνθουσιασμένη Δὲν παραλείπω νὰ σοῦ γράψω, πὼς εἶναι κι' ἐκείνη μιὰ ἀπὸ τὶς καλὲς σου φίλες» Μεγάλη ευτυχία μένα. Οἱ περισσότερες μητέρες καὶ γιαγιάδες σημερινῶν μου παιδιῶν εἶναι παλιὲς διαπλασοπούλες.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Κομήτης, Γιγαντομάχος Ἕλληνας, Ταπεινὸ Λουλούδι, Καπετὰν Τρομάρας, Τίγρις, Μπολσεβίκος, Λοξασμένη Φουστανέλλα* καὶ *Πόλις τῶν Ὀνείρων* — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἀγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923. Ὅσα συνοδεύονται ἀπο Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Διαβολάκι τῆς Γειτονιᾶς, ἀ. (ΣΚ). Ἀθάμας, ἀ. (πρώην Βασιλεὺς Ἀθάμας) Περικλῆς, ἀ. (;;), Ἀνθίζουσα Φύσις, κ. (;), Ἑκατόγχειρ, ἀ. (ΔΣ). Πιπιάς, ἀ. Μικρὸς Τζόκεῦ, ἀ. (ΣΚ). Ρήγας Φερραῖος, ἀ, (ΠΣ), Βασιλεὺς τοῦ Γέλωτος, ἀ. (ΣΚ). Πρίγκηψ-Δακάρ, ἀ. (ΣΚ). Τσίν-Τσάου, ἀ. (Κινεζάκι). Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο, ἀ.*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις δραχ. 1,50 Διὰ τὰς περισσοτέρας λεπτὰ 30 ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλάξουν:—ἡ Ἐσμεράλδα μὲ Ἀνατέλ. Σελήνην, Μπερμπαντάκο, Ρίτα, Λάουρα. Νεράϊδα τ. Βοσπ. Ὀθέλλον.— ἡ Σμύρνη μὲ Διαβολ. τ. Μαζαρίτας, Γαλῆν τ. Ἀγκύρ. Κῦμα, τ. Αἰγαίου, Μάγισσα.— ἡ Τυλίπα μὲ Ἀκαλανθίδα, Τριανταφυλλένια, Ρίτα'—τὸ Τσοπανόπουλο μὲ Μενέλαον, Ἀθιγγανίδα, Δεσποινίδιον·—τὸ Ἀνεβοκατέβασμα μὲ Πικροδάφνη, Ἐσμέ, Τιτίκα, Φιλύρα, Δεσποινίδιον.—ἡ Κόμησσα των Ἀχαρνῶν μὲ Βασίλισσα στὶς Παταρ., Μαγεμ. Ρεμματ., Ἀμυδρ. Δάμψιν, Ἠλιογέννητην, Ρίταν, Βεατρίκη, Μιράντα, Ἰδανισμὸν, Ζόζιαν, Νεφέλη.—τὸ Μικρασιατάκη, μὲ Ἥρωα τ. Δασῶν, Πλανόδιον, Μπερμπαντάκον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς* (αὐτὸ μάλιστα, τὸ κρατήσα') *Γιακᾶν* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ νέο ξεσπάθωμα· ω, ναί, ὥς που νὰ μεγαλώσῃ ἡ νέα συνδρομήτρια, ἀρκετὰ φύλλα θὰ ἔχῃ νὰ διαβάσῃ') *Ἐσμὲ* (δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀγάπη σου, που μοῦ τὴ δείχνεις τώρα μὲ ἔργα· εὐχαριστῶ γιὰ ὅ,τι ἔκαμες καὶ περιμένω') *Κερυνοβόλον Ἱππότην* (ὁ *Ν.* εἶναι καλὸ παιδί· δὲ μπορεῖ νὰ σοῦ κρατήσῃ ἕνα βιβλίον χωρὶς λόγο· κάπου θὰ τὸ εἶχε δώσει κι' αὐτὸς νὰ τὸ διαβάσουν· καὶ θὰ σοῦ τὸ ἐπιστρέψῃ') *Κατεῦν Καραπιπέρην* (πασίγνωστες αὐτὲς οἱ «Τρεῖς ἐρωτήσεις») *Πλανόδιον* (ἔ, κάποτε μᾶς ξεφεύγει καμμιὰ λέξη χωρὶς νὰ θέλουμε· χαίρω που μοῦ γράφεις ὅτι θὰ προσέχετε νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ αὐτό') *Ἰδανισμὸν* (τώρα ὄχι, ἀργότερα) *Ἀλκην. Παπαδᾶμ* (ἐπεβιβάσθη τὰ εὐ,ενῆ σου αἰσθήματα μὲ συνεκίνησαν') *Ἀνθισμένην Πασχαλιὰν* καὶ *Φούξιαν* (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα ποὺ μοῦ γράψατε μαζὶ· ναί, ἡ Η. Μ. εἶναι πάντα συνδρομήτριά μου·) *Ἀτλαντα* (τὴν ἔλαβα') *Μάγισσαν* (ὅλα τὰ λαβαίνω, μὴν ἀνησυχῇς· γιὰ τὰς καλὰς διαθέσεις ὑπερευχαριστῶ) *Γεώργ. Παπαλεξ.* (χαίρω που σοῦ ἄρεσε τόσο ἡ «Ἀδελφούλα μου»· τὰ εἴδες τάποτελέσματα') *Γελασίναν* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ στιχάκια ποὺ δείχνουν τόση ἀγάπη· κάνεις πολὺ καλὰ ποὺ δὲν διαβάζεις ἄλλα μυθιστορήματα ἀπὸ τὰ δικά μου·) *Ἰουλιέττην* (ὄχι· δὲν δημοσιεύω Αἰνίγματα ἐπὶ πληρωμῇ· μόνον τὰ ἐγκρινόμενα ἀπὸ κεῖνα ποὺ μοῦ στέλουν διὰ τὸν Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευμ. Ἀσκήσεων· σὲ παραπέμπω καὶ εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ·) *Κλέοβιν* (ἐν δέχομαι ἀόμη· μόνον Παιδ. Πνεύματα νὰ στέλνῃς.) *Ἠλιακὴν* *Ἀκτῖνα* (μὰ δὲν τὸ εἶπα κι' ἐγὼ ὅτι ἀπὸ κάπου τὸ παρέρρασες; γιατὶ ὅμως ὁ τίτλος τοῦ Γερμανικοῦ εἶναι «τὰ τρία πρόβατα»; καὶ πῶς τὰ πρόβατα ἔγειναν πεταλοῦδες; αὐτὸ ἤθελα νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς·) *Βόμβυκα* (καλὴ ἐπιτυχία. περιμένω·) *Περικλέιτον* (καὶ τὸ *Α*, καὶ τὸ *δρ.* καὶ τὸ *1.* κάθε συγκεκομένον, καὶ κάθε ἀοιθμός, ὡς μία λέξις πληρώνονται) *Μαρίαν Κ. Μ.* (ἡ αἰτησίς που δεκτή·) *Πληγωμέ.ην Τριγόνα* (καλῶς νὰ ἔλθῃς λοιπόν·) *Πεισμαν τάρην* (ἡ ζωγραφιὰ σου ἔφθασε μετὰ τὴν δημοσίευση τῶν ἀποτελεσμάτων. πολὺ καλή· σοῦ ἐσημείωσα 15[Ε]) *Μικρὸν Ποιητὴν* (θὰ δημοσιεύσω προσεχῶς) *Ζιφήρη Γαῖδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.) *Μαϊμουδίτσαν*, *Ἄρατον* κτλ. κτλ.

Ἰδεολόγον, Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, Τσομπανόπουλο, Ἐσμεράλδαν (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *4 Ἰουνίου*, θὰπαντήσω καὶ τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 209 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Αὐγούστου

332. Λεξίγριφος

Τρανῆς θεὰς τὰ πόδια
Μ' ἄνθη πολλὰ στολίζω
Κι' ἀμέσως μιὰν ἀρχαία
Βασίλισσα ἐμφανίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιαμψαμψίκου

333. Συλλαβόγριφος

Γράμματα τρία ἀνταραύθεσης
—Ἕνα φωνῆεν, σύμφωνα δυό,—
Κάποιο λουλούδι θ' ἀπολέσης
Εὔσομο, κίτρινο καὶ κοινό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠκυπέτης

334. Στοιχειοτονόγριφος

Εἶμαι κράτος τῆς Εὐρώπης.
Κόψε μου λαιμό, οὐρά.
Καὶ ἀνέβασε τον τόνο....
Εὐθὺς τότε θὰ σοῦ γνέψω
Σιμὰ νἄρθῃς—τί χαρά!—
Ἤ, ἂν θες, κι' ἐγὼ σιμώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ

335. Ἀναγραμματισμὸς

Εἶμ' ἕνα σύμβολο ἱερὸ
Ὡς ἔχω ἂν μ' ἀφήσῃς,
Καὶ ὁπαδὸς ἕνος θεοῦ,
Ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄσπρο Συνεφάκι

336. Ψαροκόκκαλον

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγινώσκωνται κατὰ σειράν: μυθικὸς ἀοιδός, ἀρχαῖος βασιλεύς, νύμφη τῶν ὑδάτων, νῆσος τοῦ Ἰονίου, ὄρος τῆς Βαλκανικῆς, μυθικὸς βασιλεύς, πέρσης στρατηγὸς καὶ ρωμαῖος Αὐτοκράτορας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουδοβίκου

337. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Μαρίκα, σιωπή! Ἄκουσε τὸ θεῖο ποὺ μιλεῖ γιὰ τὸν ἀστερισμό.

— Γιὰ ποιὸν ἀστερισμὸ λέτε, θεῖε;

— Μὰ σοῦ τὸν εἶπε ἡ ἀδελφή σου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αφρισμένου Κύ

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

[Νέος Τιμοκατάλογος]

[Ἀπὸ τοὺς ἐν παραθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.]

Ἀδελφούλα μου, δρ. 15 (1,40 καὶ 4.)
Ἀφροδίτη, δρ. 15 (2 καὶ 5.)
Ζακυθινὸ Μαντήλι, δρ. 10 (1,40 καὶ 4)
Θέατρον, Τόμος Γ', δρ. 8 (1,50 καὶ 5)
Κακὸς Δρόμος, δρ. 8 (1,20 καὶ 3,50.)
Κόκκινος Βράχος, δρ. 12 (2 καὶ 5.)
Κωμωδία τοῦ Ἀριστείου, δρ. 3. (1 καὶ 2,80.)
Δέξη Μαλιαρός, δρ. 3. (1 καὶ 2,80.)
Μητρυιά, δρ. 5 (1 καὶ 2,80.)
Πετριὲς στὸν Ἥλιο, δρ. 10,— (1,40 καὶ 4.)
Πόλεμος, δρ. 14 (2,10 καὶ 5.)
Στέλλα Βιολάντη, δρ. 8 (1,20 καὶ 3,50.)
Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ, 2 τόμοι, δρ. 28 (3,60 καὶ 8)
Φοιτηταί, δρ. 8 (1 καὶ 2,80.)

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Ἰσαβέλα.— Ὁ Κόσμος κι' ὁ Κοσμᾶς. — Στάχυα καὶ Παπαρούνες.

ΟΛΑ Τ' ΑΛΛΑ ΕΧΟΥΝ ΕΞΑΝΤΛΗΘΗ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΚΓ — 933

Ἀπ' τὶς ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣμου ΘΥΜΗΣΕΣ —ΛΙΣΤ—

Θέλοντας νἄχω κάτι γιὰ θύμησι ἀπ' τῆς Νιότης μου τὸ φέμμα, σὰν τὰ χρόνια γοργὰ διαβοῦνε, ὁλόθερμα σᾶς παρακαλῶ, ἀδέλφια μου, νὰ μοῦ στείλετε ἀπ' ἕνα τετραδιάκι σας Μ. Μυστικῶν. Ἂς πλανευθοῦνε οἱ λογισμοί σας γιὰ διαβατάρικες στιγμὲς στῆς Φαντασίας τὴ Λουλουδοσπαρμένη στράτα, καὶ σύρτε ἀπὸ κεῖ μέσα ἀπαντήσεις οὐράνιες, λουλουδένιες.—Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦνε μ' ἀρκετὲς κρίσεις.—Βραβεῖα θὰ δώσω ὀκτὼ (8). Βαισθῆτε στὴν καλαισθησία τους καὶ στὴν ἀξία τους. Προθεσμία ὥς τέλος τοῦ Ἰούνη. Δ[σίς μου τοῦ Συλλόγου «Μόζαρτ» (ΚΓ 473) γιὰ ΛΙΣΤ

ΚΓ' — 939

Ρίτα, *Μένδελσων*, *Φιφή*, *Ἀλησμ.* *Σμύρνη*, *Σμίτ*, *Φάσμα*, *Τραβιάτα*, *Βεατρίκη*, *Σκόρπια Φύλλα*, *Ἄρη*, *Ἰδανισμέ*, *Κυνέζικη Δημοκρατία*, *Ὁμοσπονδία Ὀρχομενοῦ*, *Γάϊε Ἄνθη Ἀφ.* *Γυμνασιόπαις*, *Νανουρίστρα*, *Τριανταφυλλένια*, περίσσια χαρὰ θὰ μοῦ σκορπάγατε, ἂν λαμβάνατε μέρος στὸ φτωχιάρικο διαγωνισμό μου. ΛΙΣΤ

ΚΓ -- 933

Τὸ ἀνδρόγυνο Σαρδαναπάλου χαιρετᾷ ἅπαντας. «Τσετσέ, καὶ σύμμαχοί σου, φυλαχθῆτε!

(ΚΓ' — 934)

Ἄρη, *Ἄρατε*, *Τρουγέρα*, *Γυναίκα*, *Τιτίκα*, καὶ λοιπὰ *Διαπλασόπουλα*, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Περιμένω. *Γαρδένια*, τί γίνεσαι; —*Ἀνθισμένη Πασχαλιά.*

ΚΓ -- 935

Συμπαθοῦσα συλλόγους «*Περίδρομον*» «*Νίκην*» «*Τσετσέ*», «*Μουσῶν*», ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μὲ τὰ μέλη αὐτῶν. *Φούξια.*

[ΚΓ' -- 936]

Εσμέ, Ἡλιοτρόπιον, εὐχαρίστως· μὰ θἄθελα πρῶτα τὸ δικό σας. *Μάγισσα*

[ΚΓ' -- 937]

Κόμησσα τῶν *Ἀχαρνῶν*, εὐχαριστῶ θερμά. *Τούλπε*

[ΚΓ — 940]

ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ, χά, χα! Κάτω τὰ κορίτσια; Πόσο γελάστηκες, φιλαράκο μου. Καὶ μὲ φωνὴ πανώρια κράζω: Κάτω ὁ Καρ-Καρ. ΚΑΤΩ ὁ ψευτοπαλληκαρᾶς! ΛΙΣΤ

[ΚΓ — 941

Λίστ, θὲ νὰ μᾶς φύγῃς; Πόσο λυπόμαστε. Μένδελσον, Σμίτ, λυπόσαστε γιὰ τὸ φευγωμὸ τῆς Λίστ σας; ΤΡΑΒΙΑΤΑ

(ΚΓ — 942)

Χάϊνε, Μιράντα, πόσο γλήγορα ἡ λησμονιὰ στήνει σιμά σας τὸ βωμό της! Γιατί; ΛΙΣΤ

(ΚΓ' -- 943)

Κεραυνοβόλε *Ἱππότα*, καὶ *Μασίστα*, θὰ ἰδοῦμε ποιός θὰ γελάσῃ τελευταῖος· ἐμεῖς στὰς συνεδριάσεις ἔχουμε ἀνεμιστήρα, στὸ χωριὸ σας ἔχουνε ψυγεῖα γιὰ δρόσισμα. Ἀούα!

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

ΚΓ — 944

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ, δέχομαι, στείλατε. ΑΓΓΕΛΕ ΕΙΡΗΝΗΣ, εὐχαριστῶ.

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΤΣΟΛΙΑΣ

[ΚΓ' ---945]

Τρουγέρα, Ἰαβέρη, Ἱππόλυτε, Ἄρατε, Καρούμπα, Ρένα, Ρεζεντά, Ἔλσα, Τιτίκα, Ἰωνικὲ Οὐρανέ, μεγάλη εὐχαρίστηση θὰ μοῦ ἔκανε ἕνα τετράδιό σας. Ἀπαντῶ τάχιστα. Δ[σις: ΚΙ" —520.

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

(ΚΓ' — 946)

Ρίτα, χίλια εὐχαρισεῶ γιὰ τ' ὤμορφο τετράδιο τῶν Μ. Μ. *Ἀργὼ*

(ΚΓ' — 947)

Στὴν ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, γιὰ τὴν προχθεσινὴ γιορτή της, στέλνουμε τὶς εὐγενικώτερες κι' ἁγνότερες εὐχές μας.

ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

(ΚΓ' -- 948)

Μὲ μιὰ τούμπα μπαίνοντας στὸ Διαπλασιόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες, Ἀστυνομικοὶ καὶ ντέτεκτιβ; βρέστε τὴν.. *Ματμουδίτσα*

(ΚΓ' — 949)

Αποτελέσματα «Περιγραφῆς γεύματος». Ἐβραβεύθηκαν: Ἰωάν. Κυριαζῆς, Βασιλίσσα στεῖς Παπαρούνες. Ἔπαινος: Δξασμένος Τσολιᾶς Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν.— «*Περίδρομος.*

(ΚΓ' -- 950)

Ρίτσα, δέχεσαι τὴ συμμαχία μου; Ἂν ναί, γράψε μέσω Διαπλ. *Ματμουδίτσα*

[ΚΓ' — 951)

ΑΡΓΥΡΑ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ=ΞΕΝΙΑ ΜΙΧΕΛΟΥΔΑΚΗ. (Ἐκδικοῦμαι). ΠΙΠΙΑΣ

(ΚΓ' --- 952)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Ἀγεράφων καλλιτεχνικῶν κάρτ-ποσταλ. Βραβεῖα: α'.) Υἱὸς Ταρζάν· β'.) Ζιγκομάρ· γ'.) Ἄπορος νέος. Συμμετοχὴ δραχμὴ Προθεσμία δίμηνος. Στείλατε: Κώνσταν Πετρακιν, Πλατὺ Σοκάκι, Ἡράκλειον Κρήτης — ΚΟΛΟΜΒΟΣ

(ΚΓ' — 953)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΟΥ: Βραβεῖον α'.) Φασμα, β'.) Τριανταφυλλένια. Λοιποὺς εὐχαριστῶ. — ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΣ.

ΚΓ -- 954

«ΕΝΩΣΙΣ». Προσλαμβάνονται στὸν Σύλλογον οἱ: ΓΙΑΜΨΑΜΨΙΚΟΣ, ΟΛΥΜΠΟΣ, ΚΛΕΟΒΙΣ. ΙΧΝΗΛΑΤΗ, σοῦ ἀνταποδίδομεν: εἶσαι ὁ ΒΕΛΟΝΑΚΗΣ. ΒΟΜΒΥΞ, εὐχαριστοῦμεν. *Ἄτυχος Προσφυγόπαις*=Ἀθαν. Κόκκινος.

ΔΟΥΝΑΒΙΣ, ΒΟΛΓΑΣ

[ΚΓ' -- 955]

Ὁπως μοῦ καλοναρχᾶς
ἔσι σοῦ ψέλνω,
Ἄγη. τοῦ Βουνοῦ Παιδὶ
καὶ Δευτεριὰ Ὀνειρεμένη,
ὥ, σίγουρα ἐν σ' ἀπαντήσω σήμερα
θὰ ἰδῶ τὴ μούρη σου κατσουφιασμένη
ΓΛΥΚΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

(ΚΓ' -- 956)

ΧΑ! ΧΑ! ΧΑ!

Ἐπεσες στὴ φάκα, ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ. Καὶ τώρα προσοχή!! ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ=Ἀλέκος Χατζόπουλος=Μπολσεβῖκος, ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΘ = Πλανόδιος = Σταῦρος Μαραγκός. ΖΟΥΛΟΥ

(ΚΓ' — 957)

Θέλμα, δηλώσατε Δ[σίν σας ἕνα στείλω κάρταν. Ἀλληλογραφία ἀργότερα. *Κλωθὼ*

[ΚΓ' --- 958)

«ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ» ποτελεσμ. διαγωνισμοῦ ΚΑΡΤΩΝ: α')*Φάσμα*, β') *Κολόμβος*, γ') *Σμύρνη*. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν. *Προκηρύσσεται* Γ' Διαγωνισμὸς ἀγράφων *καλλιτεχνικῶν* ΚΑΡΤΩΝ. Προθεσμία τρίμηνος. Βραβεῖα ἀνώτερα πρώτων, «*Ὁμοσπονδίαν Ὀρχομένου*» *Θῆβας*,

ΟΛΟΙ ΣΤΕΙΛΑΤΕ, ΟΛΕΣ

[ΚΓ' -- 959 [

Β'. Διαγωνισμὸς Βασιλέως Ἀδάμαντος. Θέλοντας νὰ κάμω λεύκωμα, παρακαλῶ τ' ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα νὰ στείλουν ἀπὸ μία κάρτα. Καλύτερες βραβευθήσονται. Προθεσμία τρίμηνος. Μπουλουγουραν, Θῆβας. Ὅλοι στείλατε, ὅλες. Ἀποτελέσματα Α'. α') Φάσμα, β') Νικολάου, γ') Ἰωνία. Λοιποὺς εὐχαριστῶ.

(ΚΓ' --960)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΩΝ» Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ. Θέμα: «Πῶς φανταζεσθε μιὰ μάχη». Βραβεῖα: Ἐτησία, ἑξάμηνος, τρίμηνος, Διαπλάσεως. Συμμετοχὴ δραχμή. Προθεσμία δίμηνος. Δ[σις Συλλόγου. Παπαευαγγέλου διὰ Ἀγγελ. Καρατσ, Σέρρας.

Ὁ Καλλιτεχνίας ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(ΚΓ' -- 961)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΩΝ». Δεχόμεθα μέλη ἀπὸ παντοῦ: Πληροφορίαι δι' ἐπιστολῆς. Σπεύσατε ἅπαντες! Σπεύσατε!!!

Ὁ Ἀρχηγὸς ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΣ

(ΚΓ' -- 962)

Χόπ! Σὰν κινεζάκι ποῦμαι τρύπωσα κι' ἐγὼ στὸν μοναδικὸ Σύλλογο τῶν Κινέζων.

ΤΣΙΝ ΤΣΑΟΥ

(ΚΓ' -- 963

Αλληλογραφῶ μὲ ὅλας καὶ ὅλους. Δ[σις: Νίκον Σεφερτζῆν διὰ Τσὶν Τσάου, Καρόλου 67, Θεσσαλονίκην. ΤΣΙΝ ΤΣΑΟΥ

ΚΓ' — 964

Αλληλογραφῶ μὲ ὅσους, ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὸν πεζὸ κόσμο, ποῦ ζοῦμε, γυρεύουν τὶ τὸ ἰδανικώτερον. Γράψατε διευθύνσεις μέσω Διαπλ. ΜΑΞ

(ΚΓ' --- 665)

ΦΑΕΘΩΝ, χρόνια πολλά. Πρόσεχε.—*Σύλλογος «Μουσῶν»*

(ΚΓ' --- 966)

Πρωτομπαίνοντας εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον, χαιρετῶ ἅπαντας, ἰδιαιτέρως *Ρίταν*, *Τρελλόπαιδο* καὶ *Σκουπιδᾶν*.

Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο

(ΚΓ' -- 967)

Ρίτα, *Σκουπιδᾶ*, *Τρελλόπαιδο*, ἀλληλογραφοῦμε; Δ[σις: p. r. Σῦρον. *Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο*

(ΚΓ' --- 968)

Εἰσερχομένη στὸ διαλεκτὸ σαλονακι, χαιρετῶ ὅλους, ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ Ἀγρίους. Ὅποιος μπορεῖ ἂς ἀνακαλύψῃ τήν: *Ἀγρία Καλλονή*

(ΚΓ' -- 969)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας καὶ ἰδιαιτέρως τὸν Καρ-Καρ. *Μικρὸς Μάγος*

[ΚΓ -- 970]

Πανταχοῦ *Παρών*, καὶ ἐγὼ μαζί σου:

ΚΑΤΩ Τ' ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΤΩΩΩ! *Κίρκη*

(ΚΓ — 971)

Βεατρίκη, Μαυρούκα, Ψίψικα, Σμυρνιά, Ζαρατούστρα, ἔστειλα. Κνώσσιε, Κατεργαρούλα, Μαῦρε Ὁπλαρχηγέ, ἀπὸ πέρυσι ἔστειλα Μ. Μ. Γιατὶ δὲν στέλνετε; ΧΡΥΣΑΥΓΗ

(ΚΓ' -- 972)

Αμυδρὰ *Λάμψις*, ἔστειλα. *Γλυκοχάραμα*

(ΚΓ' --- 973)

Γλυκόλαλο *Ἀηδονάκι*, ἔστειλα. *Τρελλὴ Ἀγάπη*

(ΚΓ' --- 974)

Αφρόκρινο, Ἀγρόκοριτσο, Ἀγριοκάτσικο, Γυναικα, Διαβολόπαιδο, Ζουλού, Ἡλιογέννητη, Ἰδανισμέ, Καρλόττα, Καμέλια, Λίστ, Μελλοθάνατη, Μαργαριτάρενια, Νανουρίστρα, Νεφέλη, Νόρμα, Νοσταλγοῦσα Σμυρνιοπούλα, Ρίτα, Δέα, Σμύρνη, Γιτίκα, Τριανταφυλλένια, Τζέμμα, Χαλικουτοπούλα, ἕνα σὰς τετράδιο θὰ μὲ γέμιζε ἀπὸ χαρά. *Χρυσαυγὴ*

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.